

Andris Zeibots
andristeatra@inbox.lv

GĀJĒJU PĀREJA

Drāma 2 cēlienos

Darbojas:

*Domeniks (Dommi), nepiemērotais
Veronika (Nikija), prostitūta
Rudis, suteners, apsargs, izbijis kaujinieks
Lida Pelesmaskova, „troļļu fermas” īpašniece
Nensija, četru bērnu māte
Imelda, „troļļu” darbiniece
Hertija, „troļļu” darbiniece
Kazrags no Purva Mājas*

PIRMAIS CĒLIENS

UGUNIS PURVĀ

**Kanāla malā sēž Domeniks (Dommi)
Uzskrien Veronika (Nikija). Apstājas. Uzmanīgi vēro.**

1.

Nikija. Eu, ko tu tur sēdi... Ko neatbildi? O, dzirdi, kā tur „bļiskas” ņemās, sirēnas gaudo? Fakin’ „Reidu” sarīkojuši!... Labi, ka es stāvēju „Gājēju pārejā”! Viņi gan nobloķēja divas izejas, bet trešā palika vaļā...

Dommi. Liec man mieru!

Nikija. Tā, it kā es tevi aiztīktu! Neko jau... Uzpīpēt nav ko?

Dommi. Nepīpēju.

Nikija. Fu... Ko tad tā?... Tu nesēdi, neklusē! Nu?... Runā, runā ar mani, it kā mēs būtu sen pazīstami!...

Dommi. Vienkārši nepīpēju.

Nikija. Varbūt arī nedzer, nedrāzies un vispār nedzīvo?

Dommi. Atstājies, ej... ej kaut kur!...

Nikija. Nepieklājīgais... Nu, nē! Kamēr „bļiskas” nebeigs skraidīt un... A, kas tu pats esi? Tev nav kāda sirēna pie rokas, vai svilpe kabatā? Melns gumijas steks? Roku dzelži, varbūt?

Dommi. Es... iešu!

Nikija. Nē, pagaidi! A, kā būtu, ja mēs te vēl pasēdētu, izliktos, ka esam kāds *fakin’* saldaiss pāritis, atnākuši pasēdēt kanāla malā? Tādi siekalainie no seriāliem!... Esi pozitīvais tēls, piesedz mani, ko?...

Dommi. Negribu.

Nikija. Tāds tu esi... Tu negribi. Bet mani var sašņorēt.

Dommi. Kāpēc?

Nikija. Kā - kāpēc? Viņiem skaitās, ka es, saproti, pārkāpju likumu! Tas nekas, ka nezogu miljonus, nesēžu valdībās un ministrijās... Jā, tur likumi nav rakstīti! Vienkārši - tāpēc!

Dommi. Es arī nezogu... Tikpat labi mani var saķert kopā ar tevi...

Nikija. Baidies, ka noturēs par klientu?

Dommi. Par kādu „klientu”? Kam?

Nikija (*paskatās ar nespēlētu izbrīnu*). Nevienam... Aizmirsti!

Dommi. Es nebaidos. Man tikai nav noskaņojuma spēlēm.

Nikija. *Fak!* Tu nedzirdi, kas tur notiek? Tev tas izskatās pēc spēles?

Dommi. Tā vispār nav mana darīšana?

Nikija. Nu, dabiski – katrs par sevi!... Mūs apkrāmē nolādētie „komerši”, bet mums – nekādas darīšanas! Reāli aptruluši – visi! Un...

(Nikija pēkšņi parāda kāju).

Nikija. Paskaties – ko teiksi?

Dommi. Par ko? Par tavu kāju?

Nikija. Smieklīgs nu gan tu esi!... Nē, par mani vispār! Es tev patīku?

Dommi. Es nezinu.

Nikija. Lai iet *fakin'* skaidra valoda... Tātad, jā, es strādāju uz ielas! Un ja tu mani tagad piesegsi, apsolu „seansu” par brīvu.

Dommi. Kādu „seansu”?

Nikija. Tu tiešām esi tik stulbs, vai vienkārši tēlo?

Dommi. Seksu?

Nikija. Aha, bļin, to pašu, jā! Par brīvu. Pie mums „Gājēju pārejā” saka – kā noveiksies, tā pabeigsies! Tā arī dzīvosies!... Priekš tevis – pilnīgs bezmaksas, tipa reklāmas, drāziens!... Vai arī par nelielu honorāru, ja tev būs kādas „speciālas vēlēšanās”! Nu?... Ko, „riebīgais”?...

Dommi. Nē, man nav naudas.

Nikija. Ko tu vispār te sēdi?

Dommi. Gribu un sēžu.

Nikija. Ta, labi, parunāt ar mani jau var! Redzi, es reizēm mēdzu arī sarunāties, un vispār, bļin, esmu cilvēks, kaut arī tu tam negribi ticēt un vispār – tev tas ir milzīgs pārsteigums!...

Dommi. Bet ja man nav vēlēšanās ne ar vienu runāt? Ne tikai ar tevi. Vispār ne ar vienu!... Un... Un man vienalga ar ko tu nodarbojies! Un man vienalga, vai tevi medī policija...

Nikija. Normāli! Nē, nē – tu esi forši iekārtojies! Kā visi te baigi godīgie... Es jau teicu: tiem ir vienalga! Čakarē tevi kā gribi, tev pilnīgi *pofig*, tu tikai aizej un nobalso, drāziet mani par brīvu!

Dommi (*uzliesmo*). Man vienalga, jā! Vēl vairāk vienalga! Nesaproti! Nevajag! Es neuzbāzos tev ar sarunām!

Nikija. Nopietns krenķis?... Ta' labi, tagad vairs neklusē. Man var stāstīt visu... Esi dzirdējis – „dakterim, mācītājam un ielenei var mierīgi izlikt visu krenķi, kā uz paklāja”! Stāsti... Ko tu visu laiku klusē?... Un, ja vēl joprojām nesaproti, es neesmu ne „mūķene, ne dakteriene” – saprati? Nu... Kas par bēdu?...

Dommi. Man riebjas, ja uzbāžas!

Nikija. Es neuzbāžos. Es pat neprasu, kā tev *fakin'* vārds. Tagad klausies: ja tu gribi, lai tev tur paurī vārās tavi „mēsli”, lai indē tev galvu, labi – indējies... Bet es neiesaku. Tai vietā tu elementāri varētu to visu izstāstīt – pat nevis man tieši, nē, es neesmu tev ne prokurors, ne advokāts! Ko es?... Es neko!... Ņem un vienkārši izstāsti nelaimes kaut kādam „tukšam gaisam” – un drusku atslābsti, atvelc sevī spriegumu! Es, ja vajag, varu tīri labi notēlot arī „tukšu gaisu”. Paskaties: re, es esmu „tukšs gaiss”! Izskatās?... Ko teiksi?... Labi, neizskatās!... Un vispār – kā tevi sauc?

Dommi. Mani?... Bet nupat tu teici, ka tevi neinteresē...

Nikija. Interesē, vai neinteresē, es vēl izdomāšu... Tu tikai pats mierīgi, bez krampjiem pasaki... kā tev vārdā! Ja sacerēsi sev kādu „iesauku” arī nekas...

Dommi. Nu, Domeniks...

Nikija. Nē, tas ir par garu. Sauktu tevi Niks, bet mani pašu no Veronikas iztaisīja par Nikiju, pārāk līdzīgi, tāpēc, tu labāk būsi man Dommijs, vai vēl īsāk Dommi...

Dommi. Labi, lai ir Dommi...

Nikija. Čau, Dommi! Es esmu Tukšais Gaiss! Tu esi reāli *fakin'* Dommi, ko?

Dommi. Tukšais gaiss – tas ir tā it kā tu slēptos. Man viens draugs dzīvo purvā, viņš tur ir tāds kā pētnieks...

Nikija. Forši! Mani „bliskas” dzenā! Kā lai te neslēpjas!... Glāb mani! Dzirdi? Dommi! Purva Dommi! Varēsi?

Dommi. Nu, labi... Un tu tā tad Nikija... Veronika.

Nikija. Nu, jā... Nu tad, sasparojies, Dommi! Un aiziet!

Dommi. Kas – „aiziet”?

Nikija. Stāsti savu nelaimi. Es paņemšu kabatas lakatu un šņaukāšos!

Dommi. Kāda jēga...

Nikija. Es pēc tam pateikšu „kāda jēga”, aiziet!... Stāsti. Ko tu tur skatījies kanālā, gribi lekt iekšā?

Dommi. Nē. Negribu.

Nikija. Ko tad?

Dommi. Tāpat vien... Purvs... Naudas nav, un vispār... Tur otrā krasta nogāzē spīdēja kaut kas... Vai sasista pudele, vai pamesta bērnu rotaļlieta, vai vienkārši halucinācija...

- Nikija.** Nu! Tu to redzēji! Es arī! Forši! Redzam šo to līdzīgi! Tātad jau ir par ko parunāt!
- Dommi.** Jā, bet nevar jau saprast, kas tas bija... Ugunis purvā...
- Nikija.** Es domāju, ka citplanētieši. Vai kāds asiņains vampīrs... Ar ko tu gribētu pārgulēt labāk – ar vampīru vai citplanētiešiem?
- Dommi.** Nu... laikam, vampīru tomēr... Citplanētieši, viņi... Varbūt izskatās kā spīdošas gāzes, kā dūmi...
- Nikija.** Nu redzi, tu forši runā! Kā blogeris, man patīk influenceri!... Un vispār – es visam ticu – vampīriem, citplanētiešiem vai tam pašam parastākajam dzīves bardakam no kā vēmiens nāk, tiklīdz esi ieslēdzies tīklā vai skaties vienkārši pa teļļuku – visam uzreiz ticu!... Tagad gan stāsti!... Kas tev par nelaimi?
- Dommi.** Vai vajag tam ticēt?
- Nikija.** Es ākstos! Vai tad tev ir savādāk? Man ir pazīstami cilvēki, kuri pelnās ar to, ka taisa reklāmu partijām – raksta komentārus, no „parastās tautas” viedokļa... Un tur reizēm iet vaļā tāda fantastika, ka citplanētieši un vampīri var uzpīpēt pēc jājiņa!
- Dommi.** Viņi melo?
- Nikija.** Viņi nopelna. Un vispār jau pasaka arī patiesību: tos, kas mūs katru dienu apzog jau sen bija jāpakar... Tev tā neliekas?... Tu esi baigais zutis, tu tā visu laiku izvairies no tā, ko es tev prasul!... Reālākais trollis „soctīklos”, neesi mēģinājis?
- Dommi.** Lasījis esmu. Bet tā...
- Nikija.** Garlaicīgi? Nepatīk rakstīt? Negribi stāstīt neko, it neko!...
- Dommi.** Man... E, patiesi, kāda atšķirība vai paturu to sevī, vai... Vārdu sakot...
- Nikija.** Ko apluksi?
- Dommi.** Nezinu, kāpēc būtu tev to jāstāsta... Bet... Man karjera šodien nobruka. Projekts „nodega”. Visus citus projektus profesori vismaz apsprieda, bet mani ignorēja vispār. It kā es būtu spoks, tu jau teici: „tukša vieta”... Kaut kāda lauska, kas spīd kanālmalā...
- Nikija.** Kas tad tu esi par darbinieku? Kas tie par projektiem? (*lesmejas*) Zini, rajona aprindās kādreiz par „projektu” sauc dzīvokļu aptīrīšanu. Vienu brīdi man jau likās, ka varbūt tieši tevis dēļ „bļiskām” tāda rosība. Gribēji uzlauzt kādu treknāku „kambarīti” kaut kur pilsētas sestajā stāvā, bet... Ko? Tagad sēdi te pieslēpies?
- Dommi.** Nē. Es nezogu.
- Nikija.** Jā? Kāds foršumiņš puika!... Un kā tad lai dzīvo te mūsu laikos, ja gribi palikt uz vietas, nevis krāmēt čemodānus uz ārzemēm?
- Dommi.** Es tagad nezinu. Projekts izgāzās. Mani nekur normālā darbā neņems. Es nezinu, ko darīt...

Nikija. Tad tev vispār nav citu variantu, kā iet „troļļot”! Tevi ar visu tavu projektu izmeta laukā! Tad atriebies tiem visiem! Dod viņiem atpakaļ! „Heito”!

Dommi. Jā... Tas par atriebību man arī ienāca prātā, bet es... nezinu...

2.

Uznāk Rudis.

Rudis. Nik? Eu! Tu tā esi?

Nikija. Jā, es.

Rudis. Kas tas pie tevis – klients?

Nikija. Nē, tāpat.

Rudis. Ko nozīmē – „tāpat”? (**Pret Dommi**). Kas tu esi, breksīt?

Dommi. Kāda tev daļa?

Rudis. Ā, šis nesaprot... Es tev tūlīt nodemonstrēšu, kāda man daļa!

Dommi. Es nesaprotu, ko tu gribi no manis!

Rudis. Lai tu klausies.

Dommi. Nu?

Rudis. Ar mani vajag runāt tā, ka tu aizmirsti, cik baigi svarīga persona sev liecies! Tu uztver?

Dommi. Jā, bet...

Rudis. Paskaidroju! Mans komandieris tādos gadījumos teica: „Atceries, Rudi, ka ikviens rāpulis – tu pats arī – esi pilns ar sūdiem! Viņš par sevi domā, ka ir baigi krutais lomaks. Bet tu parādi, kas viņš ir īstenībā!... Tas viņam ir veselīgi!. Bet ja arī tad nesaprot, tad neko...Tad taisi viņu aukstu! Un būs miers.

Nikija. Rudi, liec viņu mierā!

Rudis. Nikij! Csst...

Nikija. Tev nav, ko darīt? Profesors baigais atradies, lekcijas lasīs!

Rudis. Tu pieveries! Pati vari nopelnīt pa „termosu”! Tu mani pazīsti. Es runāju ar klientu. Tu klusē.

Nikija. Viņš mani tikai piesedz. No „bļiskām”, kamēr viņiem „reids” turpinās!

Rudis. Tas ir mans darbs – piesegt tevi un iekasēt honorārus!

Nikija. Aha! Un kur tad tu biji visu laiku?

Rudis. Kur? Nekur! ... Gribi lai ir „fora”, tad nelien zem prožektora!... Man „bļiskotāji” var vairāk „uzkraut”, nekā tev!Tu nesajēdz, ka es nedrīkstu nenākt „dūzenē”?

Nikija. Nu, tā tad! Klusē vairāk! Ja esi meklēšanā, tad neļerksti par to uz katra stūra!

Rudis. A, tu mani nemāci, ja!...

Nikija. Nu, tad liecies mierā tagad!

Rudis. Nē, tagad man būs pāris jautājumu šim te „čomakam”. (**Nikijai**) Un tu turēsi muti, tu esi „materiāls”, skaidrs! Jo es varu uzšaut bez

brīdinājuma, pēc tam divas nedēļas slimnīcā garantēju!...
Pagājušo gadu viena no „blozgam” nostučēja par manu biznesu,
dabūja sērskābi purnā... Noskaidrojām!?... (**Dommi**) Tagad par
tevi. Naudu dod man.

Dommi. Kādu naudu?

Rudis. „Kādu nau-udu”? Tādu, bļin, par pakalpojumiem!

Dommi. Nekādu pakalpojumu nebija...

Rudis. A, es to nezinu! Tas ir mans „materiāls”! Tu lieto, tu arī maksā.

Un ātri, jo man jau nagi tirpst tevi „atskaldīt pēc pilnas programmas”!

Nikija. Viņš jāaizved pie Lidas!

Rudis. Kāpēc?

Nikija. „Kāpēc, kāpēc?”... Viņam vispār nav naudas. Grib pelnīt. Lai iet
„troļļu fabrikā” un bliež „*heitu*”! Lida pati man visu laiku prasa, vai
man nav kāds kandidāts, kas var pie viņas darboties!

Rudis. Aha! Un tu tā uzreiz noticēji, ka viņš derēs?

Nikija. Jā.

Rudis. Es kaut kā šaubos!

Nikija. Tev šajos jautājumos neviens neko neprasa. Lidai vajag, mēs ar
tevi – „jā, šefiene, tūlīt būs”! Un viss!... Nu? Aizgāja?

Rudis. Kas te šovakar notiek, visu laiku jāatkārto: „pieturi žaunas”? Es
esmu bijis tādās vietās, kur no parastiem ikdienas cilvēkiem pāri
palikušas tikai asiņainas skrandas, kur apkārt mētājas norautas
rokas un kājas, un galvas plīsušas... Man tev jāatgādina par
sērskābi? Neesi dzirdējusi, kā tiek galā ar nepaklausīgām
mauķelēm? Sērskābi ģīmī, saprati!

Nikija. Ta, labi! Nepsiho te!... Es ne tikai to vien jau esmu dzirdējusi! Un
atceries... Tāpat, kā iepriekš – par dažām lietām es atskaitos tikai
Lidai Pelesmazkova! Viņa ir šefs. Nevis tu.

Rudis. Lida man ir partneris. Mēs esam komanda.

Nikija. Nemuldi! Tev nekādas komandas nav, tava „komanda” beidzas
turpat, kur tavs pakauss!

Rudis. Nu, un tu teiksi, ka tev ir savādāk? Nesāc tikai te dzīt kaut kādu
smirdīgu *bazāru* par „sabiedrības labumu”! Apskaties visriņķī!
Katram interesē tikai viņš pats.

Nikija. Pareizi! Tāpēc nomierinies. Es darīšu to, kas interesē Lidai –
reāli un konkrēti, iedarbini šo te saprašānu, okei? (**Dommi**). Nāc
ejam! Es izstāstīšu, kā var nopelnīt...

3.

Neliela nakts kafejnīca. Tajā sēž Nikija un Dommi.

Nikija. Kādas sajūtas?

Dommi. Mūzika tāda ne visai...

Nikija. Nepatīk? Man te „bezvārda šķūnītī” bārmenis pazīstams, uzliks citu. Kas tevi interesē?

Dommi. Džezs, piemēram...

Nikija. Garlaicīgi... Bet, ja tu gribi... Es arī nenosprāgšu... (*paceļ kokteiļa glāzi*) Vēlreiz – iesūksim par iepazīšanos!

Dommi. Jau sesto reizi.

Nikija. Ak tā? Tu skaiti līdzī?

Dommi. Lai paliek... (*Pauze, mūzika, miers*). Tik mierīgi šajā vietā... Bārā izliekas spīd kaut kas, kā atblāzma kanāla pretējā malā – bet ja pieietu tuvāk – pudele vien.

Nikija. Normāli, man liekas...

Dommi. Tu kaut ko runāji par darbu... Ko tu gribēji man piedāvāt, vai arī tas bija tikai tāds manevrs?

Nikija. Nē. Ne tikai! Ja tu saki, tev nepietiek līdzekļu dzīvošanai... Varu ieteikt: darbiņš ir, bet drusku jocīgs... Tikai nesaspringsti, tam nav nekāda sakara ar „miesas pakalpojumiem”... Ir tā! – Viena mana paziņa – Lida, viņa, patiesībā, tāda, dīvaine, ne tā ka „baigi pareizā”... Bet nenormāli sabiedriska, visu laiku cīnās!

Dommi. Pozitīvais tēls, saprotu...

Nikija. Jā, jā... Kā Rudis šovakar teica: tēlo, ka cīnās par „sabiedrisko labumu”! Tā kaut kā! Viņai ir vairāki portāli, kas par naudu var uztaisīt kādu bļautīšanos par politiku. Nu, saproti – vajag tur deputātiem, lai šos ievēlē, Lida savā portālā organizē troksni. Vajag, lai visi domā, ka jāiet piketos protestēt – lūdzu! Vesela komanda darbojas, kas raksta to, ko vajag Lidai. Viņa, savukārt, reizi pa pāris nedēļām izsniedz konvertus...

Dommi. Un daudz maksā?

Nikija. Es tik sīki nezinu, jā, vienreiz pamēģināju, bet man ar troļļošanu nekas nesanāca, bet daži saka: ja reāli „noheito”, ja māc ieņirgt, un vispār veicas labi rakstīt, vēl labāk – ja tavam tekstam nāk līdzī citu lietotāju „atbalsta komentī un piekrišanas laiki”, tad konvertos iekšā esot tīri pieklājīgi ... Tiesa, nevar jau zināt, kas kuram nozīmē „pieklājīgi samaksāts”! Tagad Lida jau domā par kaut kādu modernāku samaksas metodi...

Dommi. Varbūt viņa maksās interneta „koinos”?

Nikija. To es tik smalki nezinu, pats uzjautāsi! Es domāju – tu esi īstais. Tev vajadzētu sanākt... Tu taču laikam esi beidzis kādu augstskolu?

Dommi. Nu... vispār... Jā, universitāti.

Nikija. Tad kopā ar pamata nodarbošanos – es domāju – sūdzēties nebūs par ko! Vai ne?

Dommi. Nu... Droši vien... Vispār tavs piedāvājums man uzkrita tā – pēkšņi! Bāc!... Es nezinu, man jāizdomā pamatīgāk.

- Nikija.** Domā vien. Kad būs izlēmis, atsvied ziņu. Paņem, pieraksti manu telefonu, es tavējo... Dommi!
- Dommi.** Nu, jā, raksti Dommi, kaut vai... Drusku izklausās, kā multenes zilonītis, vai tamlīdzīgi...
- Nikija.** Aha, multene tev būs! Pie Lidas mums ir jāiet uz bērnudārzu. Viņa tur pati galvenā, cik zinu! Vadītāja, tā kaut kā...
- Dommi.** Tiešām?
- Nikija.** Nu, jā, jā! Es iekšā neiešu, tu pats visu sarunā. Bet es tevi aizvedīšu un palikšu tur ārā pie bērnudārza uz ielas... Tad man vajadzēs saspringt un drusku pārgērbties, lai pa gabalu izskatos pēc pilsētas parastās mājsaimnieces. Lai mazo bērnu mammas nenogāžas ar infarktiem!
- Dommi.** Jā... Normālā apģērbā... Tā tu izskatītos labāk.
- Nikija.** Opā!... Kā tu zini? Neesi jau vēl redzējis!
- Dommi.** Iztēlojos.
- Nikija.** Nu, nu... (***Pauze, viņi uzmanīgi ieskatās viens otrā***) Tas... kā kurai gaumei...
- Dommi** (***uzmeklē savā telefonā jauna kontakta pievienošanas logu***). Saki tagad savu telefonui!
- Nikija.** Padod, es pati! Es saspiedīšu visas pogas... Nu tā! Ja gribēsi pelnīt, piesakies...

4.

Ienāk Kazrags. Drusku jau agrāk paņēmis kādu grādīgu dzērienu.

- Kazrags.** Ko es redzu!... Domenik, vecais! Kā sviežas!
- Dommi.** Pa lēnam atvelkos... Kā redzi... Tu pilsētā?
- Kazrags.** Jā. Nācās te papīrus kārtot... Apriebās, kā briesmas... Domāju, ja jau esmu atkal iekūlies šajā pilsētā, ieiešu kafūzītī, paņemšu simtiņu... Un tu – re – vecs paziņa jau priekšā! Turklāt ne viens, bet ar dāmu, kā skatos.
- Nikija.** Aha, ar dāmu. Nobučo vēl roku.
- Kazrags.** Nebučošu neko. Pie manis Brīvā Dabā tā nav pieņemts. Esmu Dūņu Rūķis. Sveika tāpat!
- Nikija.** Čau, čau – „tāpat”! Kur tas tev būtu – „brīvā dabā”, ja jau iepazīstamies...
- Kazrags.** Paosti, (***sniedz piedurknī***) kā ir, ko?
- Nikija.** Fu, smird... Tu ko – esi bomzis, vai?
- Kazrags.** Tu, pilsētniece!... Tā ir purva smaka. Purva trūdi, purva metāns, tas, kas deg zilām ugunīm slīkšņā! Tur es dzīvoju, pašā vidū, kur neviens nelien, ja neuzskata sevi par pašnāvnieku. Romantika – teiksi, nē!
- Nikija.** Neko jau... Pasaku tēls atradies!...

Kazrags. Aha! Dūņu Rūķis! Vispār draņķīgs tips, varu ievilkt akacī! Un tad virs tevis gadiem ilgi zilās ugunis lēkās! (**Dzīji ievēl un izpūš elpu**). Ilgi neesmu bijis pilsētā! Labi ir, ka tā! Ko man te darīt? Reizi divos gados atbraucu, tad paņemu kādu simtu! Es jau paņēmu, tāpēc man vajag daudz runāt! Es tur purvā dzīvoju viens, visu laiku runāju tikai pats ar sevi.

Dommi. Tā jau izklausās, vecais purva velns tu tāds!

Kazrags (*skāji iesmejas*). Velns gan! Riktīgs velns! Vēl simts gramu tīras mantas un sākšu spļaut uguni! Kam ir šķiltava? Ja es tagad izpūstu dvaku un tu piešķiltu, varu derēt, ka aizietu vesela liesma!

Dommi. Labi, Kazrag, nebaidi manu... draudzeni... (**Nikijai**) Tu taču esi mana draudzene? Vai ne?

Nikija (*pēkšņi pārsteigta*). Nu, laikam... Droši vien, esmu, ja tu tā saki – „draudzene”...

Dommi. Bet ja tu negribi...

Nikija. Es nezinu. Tikai...

Kazrags. Kur es to šķiltavu iebāzu? Laikam esmu izmetis...

Dommi. Es ticu tāpat. Nedemonstrē.

Kazrags. Nu, labi, ka ne, tad ne!... Sen jau esat kopā?

Nikija. Es pulksteni izmetu miskastē!

Kazrags. Laiks pārāk ātri iet?

Nikija. Iet un neiet...

Dommi. Es drīkstu saņemt tavu roku?

Nikija. Manu? Kāpēc?

Kazrags. Kautrīga tev tā draudzene... Nemaz negrib tevi atzīt par savējo!...

Nikija. Es kautrīgā! Nu, tur jau nu visiem miskastes kaķiem visā rajonā būtu jāsmējas! Bet tādi Purva Rūķi man katru sestdienas pievakari veseliem bariem nāk pretī „Gājēju pārejā”! Mani tik lēti nobiedēt nesanāks!

Kazrags. Vo, forši iepēri! Tu man patīc! Tu esi īstā – purva vecene! Ziniet, ko... Es rīt agri sešos ar pirmo autobusu jau braucu atpakaļ uz savu purvu... Bet jūs neaizmirstiet Kazragu! Es jūs abus ielūdzu ciemos, varēsiet ielīst manā purvā līdz ausīm un tikai tad saprast – tas ir tas, ko vajag! Ka tas ir Īstais. Mums asinīs tek dūņas – maksimums dzīvības spēku, kopš senlaikiem!

Nikija. Nu, tad — svinēsim Purvu!

Kazrags. Aha, malduguns gaismām šķīstot! Vells, kur es tās šķiltavas...

Dommi. Svinēsim!

4.

**Bērnudārzs, kurā strādā Lida Pelesmaskova.
Uznāk Nikija un Dommi.**

Nikija. Te ir tā vieta.

Dommi. Tiešām īsts bērnodārzs?

Nikija. Es taču teicu!

Dommi. Jā, teici... Bet...

Nikija. Nu, ko?

Dommi. Es nekad nevaru saprast, kad tu runā tiešā, kad kādā „pārnestā nozīmē”...

Nikija. Kas tas ir „pārnestā”? Es vienmēr runāju pa tiešo, kā ir!

Dommi. Nē, tev ir tādi žargona vārdi, kas nozīmē kaut ko citu – kafejnīcu tu sauc par „šķūni”, policiju par „bļiskām”...

Nikija. Ā, tu par to... Nu, vispār jau „bļiskas” tās ir tās – kā to sauc – bāku ugunis...

Dommi. Bākugunis.

Nikija. Nu, jā, jā – tās ugunis, kas griežas mašīnai uz jumta...

Dommi. Zagšana tev ir „projekts”, es patiesībā nevaru tā uzreiz „iebraukt”...

Nikija. Nu, un ko tu pats tagad saki – „iebraukt”? Kas tas ir?

Dommi. Jā, es arī laikam...

Nikija. Labi, es turpmāk visu tev tulkošu, ja gribi!

Teicējs: pieķeras Dommi elkonim, viņš saraujas

Nikija. Kas ir? Es tikai pieskāros!

Dommi. Piedod... Es nezinu, kas man piepeši...

Nikija. Baidies, ka būs jāmaksā?

Dommi. Taču nē!... Vienkārši...

Nikija. Nu, kas?

Dommi. Es nezinu – kas... Tāda reakcija, pēkšņi, pats nezinu, no kā...
Satrūkos! Nervi, laikam...

Nikija. Tu, ko? Streso dēļ tā darba? Būs labi, Lida tevi paņems...

Dommi. Es jau arī sev visu laiku saku: vajag nomierināties!

Nikija. Okei, kur es paliku?... Nu... Es Lidai jau izstāstīju, kā mēs satikāmies, tā – pilnīgi nejauši, ka es pati biju tā, kas tev piesējās, nevis tu man, un tādā garā, bet gan jau viņa tevi vēl kaut kā pārbaudīs... Tu neņem pierē, tie būs tādi piesardzības gājieni, lai drošībnieki neiefiltrējas... Un vēl tur blakus sēdēs Rudis, viņš ir apsargs arī bērnodārzā, ne tikai „rajonā” – nu, uz ielas – tu saproti.

Dommi. Bērnodārzā? Apsargs?

Nikija. Jā. Un neprasi, kas tur ko sargāt, es nezinu. Galvenais ir tas, ka viņš ir lecīgs kretīns, bijušais kaujinieks, bijis arī aiz robežas, karojis Donbasā, tur, laikam, ievainots, tagad atgriezies atpakaļ, jo viņš te dzimis... Bet vispār jau tagad dzīvo nelegāli, skaitās meklēšanā. Ar viņu uzmanīgi, un labāk neklausies, ko viņš gāž ārā. Tā viņam tāda runa, tāds izturēšanās gājiens, nekas vairāk... Uzskati, ka uz tevi tas neattiecas!

Dommi. Tu tici tādiem cilvēkiem?

Nikija. Nav runas, vai ticu! Ko es pati redzu, tam arī ticu. (*Pauze*)

Pārējais – tas ir jautājums – cik maksā... Patiesībā, man vienalga, ko tāds Rudis perina savā stulbajā paurī. Viņš ir noderīgs, ja gadās nepatīkšanas, bet citādi...

Dommi. Citādi?... Tev ir bijušas attiecības arī... ar viņu?

Nikija. Kāds pārsteigums, ne?... Bet ja patiešām... Tad būtu jāpajautā: kādas tur attiecības – ja gribi zināt – sekss ar Rudi ir tas pats, kas ar kašalotu, ja tāds gadītos blakus gultā – tonnu smags, slapjš un auksts...

Dommi. Labi.. lešu pie tās bērnodārza saimnieces...

Nikija. Un prasi, lai tev normāli maksā, saki, ka esi beidzi universitāti!

Dommi. Es pārspīlēju par augstskolu. Vispār jau tikai tehnikumu...

Nikija. Vienalga labi! Es, piemēram, neko neesmu ne sākusī, ne beigusi...

Dommi. Es tevi satikšu vēl kādreiz?

Nikija. Tu zini, kur mani meklēt! „Gājēju pārejā”.

Dommi. Nē, tur es negribu.

Nikija. Morāle neļauj? O, „pilsoniskā stāja”, ja?... Eu! Ko viss rajons padomās, universitātes lepnums, projektu autors – un ar ieleni no „Gājēju pārejas”!... Uztraukums baigais – ne?

Dommi. Nē jau, sabiedrība man ir tikpat vienaldzīga, cik es – sabiedrībai. Bet... Man pašam nepatīk...

Nikija. Tad kāpēc es tev?

Dommi. Tāpat... Parunāties.. Kā tur tajā kafejnīcā, tajā „bezvārda šķūnītī”, visu nakti.

Nikija. Neapriebsies?

Dommi. Man nē. Es pat klausīšos to mūziku, kas tev patīk!

Nikija. Nu, labi. Kaut ko izdomāsim. Telefons tev ir, zvani... Labi, miers! Nemāki, tad nelien... Tagad visu gaišu! Bet ar Lidu, un ar Rudi pamatos – tā vēsāk: „nedreifē”, bet arī „nepumpē ambīcijas”! Viņi dažkārt var būt arī bīstami... Čau!

Dommi. Čau...

5.

Pie Lidas Pelesmaskovas.

Ienāk Dommi.

Lida. Labdien! Jūs pie manis?

Dommi. Nikija man...

Lida. O!... Tas esat jūs!... Jā, es jau sapratu! (*lesākumā tēlo labvēlīgo namamāti, runā drusku patosā, drusku – kā starp citu, bet patiesībā rūpīgi nopēta Dommi*) Tad, lūk, kāds jūs esat! Jā, precīzi, precīzi tāds, kā es iedomājos... Lai nu ko, novērošanas

spējas Nikijai darbojas izcili un spējas aprakstīt – jo vairāk! O, jā es saku: izcili! Ja vien klāt pie viņas kontaktēšanās talantiem būtu vēl arī citas tikpat attīstītas iztēles un prāta spējas. Ja viņa vēl prastu rakstīt!... Jā! Tad viņa būtu unikāla!... Vai ne?

Dommi . Jā...

Lida. Bet ko nu par to – ikviens cilvēks ir unikāls un neizvietojams savā jomā!... Nu, lūdzu, apsēdīsimies, parunāsim!... Iepazīsimies, esmu Lidija Pelesmazkova. Kā jūs sauc, ar ko nodarbojaties?

Dommi. Mans vārds ir Domeniks, es esmu beidzis tehnikumā trīsdimensiju printēšanas nodaļu. Ar ko es nodarbojos?... Nu... nesen parādījās izdevīgs darba piedāvājums no reklāmas firmas... Bet tur bija konkurss, pretendenti mēs bijām kādi seši vai septiņi... Vārdu sakot, lai iestātos darbā bija jāizveido projekts... Un...

Lida (*pamudinot*) Saprotu – jāizveido projekts...

Dommi (*izlemj „būt atklāts līdz galam”*) ...Nu, jā... Es zaudēju šajā sacensībā.

Lida. Kādam bija labāks piedāvājums?

Dommi. Visiem. Visiem bija labāki piedāvājumi. Manu modeli tūlīt pat nolika malā pat neapspriežot...

Lida. Tu, re, cik netaisnīgi! Nemaz neticās! Vai tad bija tik slikts?

Dommi. Es tā nedomāju. Bet... Tagad jau vienalga. Pieņemu, ka es neesmu ne unikāls, nedz arī neizvietojams „savā jomā”...

Lida. Un jūs nolēmāt pamēģināt pavariēt darbības jomas. Saprotu! Pat ļoti labi saprotu!... Citiem bija priekšnieku, vadošo speciālistu varas atbalsts! Šajā vai citā gadījumā, tā tas notiek visur mūsu tā sauktajā „sabiedrībā”... Citi – tie, kas „savējie”, kas tikuši „pie siles”, jau vienmēr ir labāki! Jo augstāk, jo trakāk! Labāki jau ar to vien, ka pieder valdošajām partijām, veiksmīgajiem biznesmeņiem – visai tai mafijai! Bet to nevar pieļaut! Pret to cīnāsvisi spēcīgie! Tie, kas var pateikt un kas neatkāpsies!

Dommi. Spēcīgie?

Lida. Tieši tā.

Dommi. Es...

Lida. Vai arī uzreiz jau pieskaitāt sevi zaudētājiem?

Dommi. Es nezinu.

Lida. Kā to var nezināt? Vai nu cīnies, vai uz tevis noslaucīs kājas!

Dommi. Man tādu spēku nav.

Lida. Vajag raksturu, bet spēks ir komandā!

Dommi. Labi. Sapratu. (*Pieceļas*) Es jums nederu... Nikija kļūdījās attiecībā uz mani... Visu labu!

Ienāk apsargs Rudis.

Rudis. Nomierinies. Vēl nekas nav beidzies.

Dommi. Laid!

- Rudis.** Tu slikti klausies! Es tev vienreiz jau teicu – katrs rāpulis ir pilns ar sūdiem! (*Lidai*). Man viņš reāli nepatīk!
- Lida.** Nikija šo tikai nesen satikusi... Ko var zināt...
- Rudis.** Kā tad – sūdu maisi ir visi! Un Nikija tai skaitā. Tā tikai no ārpuses izskatās, ka – „firma”, bet – iekšā? (**Dommi**). Ko tu zini par pa mūsu nodarbošanos? Ko? Nedzirdi!
- Dommi.** Nezinu neko. Un negribu zināt!
- Rudis.** Gāž mums un domā, ka noticēsim.
- Lida.** Tā izskatās...
- Dommi.** Es nemeloju, tikai... Gribēju darbu.
- Lida.** Drusku izskatās pēc „žurkas”, vai ne, Rudi?
- Dommi.** Nemaz es neizskatos!
- Rudis.** Nē, tu klausies, ko es saku! Āriene neko nenožīmē. Iekšā jāskatās! Un tur ir – kas?... Pareizi!... Pilns ar *sūdiem*!
- Dommi (pret Lidu).** Jūs mani veltīgi aizturat! Es jau sapratu, ka negribu iesaistīties!
- Lida.** Sēdieties!...
- Dommi.** Nē, nē, teicu: man jāsteidzas!... Es te ienācu tikai uz mirkli...
- Rudis.** Paskaidrot šim tā, ka saprot, kur viņš atnācis?
- Lida.** Vēlāk. (**Dommi**). Tas ir mūsu apsargs, viņu sauc Rudis... Sēdieties, lūdzu!... Es teicu – sēdieties, jaunais kungs!
- Dommi.** Nav taču jēgas atkārtot to visu, ko es pats jau sen zinu!
- Lida.** Palabošu, ja atļausiet... Un atvainojiet mani – tas bija tikai tests!... Es nebūt negrasījos jūs aizvainot! Jūs esat parasts ikdienas cilvēks, ne zaudētājs, ne cīnītājs! Taču varu jums piedāvāt iespējas!
- Dommi.** Kādas tad!...
- Lida.** Neticat?... Bet padomāsim: patiesi – kāda man vajadzība jūs mānīt? Tādēļ, ka esmu nesamierināma cīnītāja?... Varbūt!... bet tikpat labi: kādas muļķības!... (**Ātri nomaina intonācijas, runā no cita viedokļa, kā troļļu manipulatoru**) Manuprāt – katram savs: dzīvojiet normālie ļaudis galu galā, kā vēlaties... Bet ja gribat sastrādāt ar mani, mūsu komandā un noteiktā virzienā, tad – esiet tik laipns – uzklausiet testa rezultātus.
- Dommi.** Es tos jau zinu: „esmu nepiemērots”! Vai tad nē?
- Lida.** Jūs esat nevajadzīgi emocionāls un ievainojams. To ir jāizbeidz! Jūsu uzdevums būs nevis just pašam un mocīties, bet... tieši otrādi! Radīt emocijas! Radīt emocijas – vai aptverat! Jums jābūt čūskai, kas cērt! Nevis upurim!
- Dommi.** Nesaprotu, kā var radīt sevī to... Kā nav!
- Lida.** Var. Ir vesela virkne paņēmienu un... Pats galvenais!... Radošas spējas! Atkārtoju – radošas spējas un speciālas prasmes – citi tās

sauc par manipulācijas tehnikām, es saku vienkāršāk: ja gribi atriebties neliešiem, lieto modernos ieročus...

Dommi. Bet ja izgāzīšu jūsu pasākumu? Man negribas būt problēmai!

Lida. Par problēmām es rūpēšos. No otras puses? Vai pats sevi nespējat kontrolēt? Vajag mammu?

Dommi. Ko?

Lida. Vajag mammu, kas pažēlos?

Rudis. Viņš ir vienkārši idiots, nekad nav dzirdējis, ka vispār ir tāds internets un ko tur runā! Viņam vajag vienam nolīst kaktā un kaukt!

Dommi. Man neko nevajag! Es jau teicu!

Lida. Varbūt mērķi.... Skatieties!

Lida. Te ir veclaicīgs radioaparāts „Spīdola”. No vienas puses nekam nederīgs krāms, sen jau sabojājies... Un tomēr! Tajā varētu būt iemiesots kāds Pagājušā Laikmeta gars. Varbūt *veltīgi pagājušā*, neesat par to aizdomājies?

Dommi. Es neesmu dzīvojis tajos laikos, man nav ar ko salīdzināt...

Lida. Iedomājieties! Kādreiz nebija ne globālā tīkla, nebija postmodernisma – šīs bezjēgas atkārtotās idejas, nekam neticības un nekā nevēlēšanās programmas... Bet bija „Spīdola”!

Dommi. Tas ir no Raiņa?

Lida. Jā, protams! Cīņa nav galā... Jūs teiksiet: romatisms ir neglābjami zudis, tā vietā nākušās „pirkt un pārdot” attiecības... Neslēpšu, arī es nodarbojos ar sava veida biznesu. Bet es to daru idejas vārdā!

Dommi. Jūs bērnodārza audzinātāja?

Lida. Vadītāja. Es vadu šo bērnodārzu. Bet manā pārziņā ir arī neliela kopiena, kura nodarbojas ar jaunas ideoloģijas veidošanu. Un jūs tajā varētu piedalīties. Jums pienāktos noteikts honorārs, ja uzrakstītu neteiktu skaitu komentāru...

Dommi. Es varu tikai mēģināt.

Lida. Vairāk arī pagaidām nevajag? Taču par naudu vēlāk... Ir nopietnāki jautājumi. Piemēram: kam jūs ticat?

Dommi. Nezinu. Nekam.

Lida. Rudi!

Apsargs Rudis pienāk tuvāk.

Lida. Rudi! Mums te kāds būtu jālikvidē!

Rudis. Ar lielāko prieku. Jo sevišķi tāpēc, ka viņš traucē „idejai” – Nikija arī sākusi izlaisties. Iedomājusies, ka tiks no „biznesa ārā”, ja šai parādīsies kāds, kam morāle pie pakaļas!... Kas šo padarīs par „godīgo”?

Saķer Dommi aiz krekla.

Rudis. Ko, breksīti? Precēsi ieleni?

Dommi. Ko jūs...

Lida. Sauksimies uz „tu”... Tātad! Noticēji šajā gadījumā?

Dommi. Es patiesi... nesaprotu...

Lida. Kas tur ko nesaprast. Tev pārgriezīs rīkli. Vai tam tu tici?

Dommi. Nu... Nē!... Es nenoticēju! Tikai... Tas ir kā murgs...

Rudis. Murgs tev vēl priekšā!... Ko tad darīsim ar šo „fruktu”? Tepat griezt to rīkli, vai izvest ārpus pilsētas?

Lida. Pēc tavas izvēles, kā ērtāk.

Dommi. Pagaidiet! Ko jūs gribat no manis?...

Rudis. Lai tu pasaki: kas tev iesūtīja! Un nemēģini melot, es esmu šķērdis ar nazi tādus kā tu!

Dommi. Iesūtīja?!

Lida. Tevi izmanto, tu vēl palīdzi nodevējiem! Redzi, kas notiek sabiedrībā, valstī, redzi, kā pret tevi izturas – tu viņiem piedāvā projektu, bet viņi tevi ignorē...

Dommi. Ko tad es varu padarīt? Viņiem ir tiesības mani nepieņemt!

Lida. Kas tās par tiesībām?

Dommi. Likumi.

Lida. Tu pieņem tādus likumus, kas tevi pataisa par mēslu? Kāpēc?

Dommi. Nezinu. Es nezinu, ko es varu darīt!

Lida. Bet ja es pateiktu?

Dommi. Es... es būtu pateicīgs...

Lida. Labi. Pieņemsim, ka ticu... (*Rudim*). Pagaidi, lūdzams, ārpusē!

Rudis. Kā teiksiet! (*Iziet.*)

Lida. Pateicības man nevajag... Es tāpat pakaidrošu, kas darāms. Tas ir vienkārši. Ir jācīnās! Ir jāsavieno senatnes simboli ar šodienīgajiem! Un tad – pēkšņi rodas tāds savienojums, ka patreizējā satrunējusī iekārta var neizturēt. Vienkārši – notiek eksplozija. Un viss izmainās! Tas kurš pirms tam bija tikai mikrobs, tagad kļūst par galveno figūru!... Pirms gadiem janvārī jau notika pirmie protesta uzplaiksnījumi... Toreiz viss beidzās ar nelielu, es teiktu, kaut kādā nozīmē arī atsevišķu spožu iemirdzēšanos tumsā, tomēr... Uzliesmojums ātri noplaka, ierobežojās ar veikala logu sišanu un tādā garā... Nekas nebija sagatavots! Lūk, kur vaina... Ir rūpīgāk jāveido jauna ideoloģija, ir jāgatavo simboli.

Dommi. Labi. Es to gribu.

Lida. Tā ir gandrīz jau precīza atbilde. Drusku plašāk. Tu nebūsi viens! Mēs to gribam. Pasaki: „mēs to gribam”.

Dommi. Jā... Mēs... gribam.

Lida. Tev jāiemācās rīkoties standarta situācijās. Tad ir jāspiež nemitīgi, lēnām un noteikti. Es teiktu: konservatīvajiem tas patiks! Bet ekstrēmā brīdī – tad ir laiks zibeņot!... Apsveicu! Tagad tu būsi komandā. Es tev iedošu adresi. Rīt ienāc birojā, kā mēs to saucam – „Virs Piena kafejnīcas”. Iepazīsies ar kolēģiem, ar savējiem. Esi tik labs – nepievil – mēs esam pārliecināti, ka kopā izdosies! Un

esam gatavi atkārtot katru sekundi – esam gatavi tikai uzvarēt.
Tikai uzvarēt.

Dommi. Tikai uzvarēt.

6.

Birojs virs „Piena kafejnīcas”.

Tajā ir Imelda un Hertija

Imelda. O! Superīgi... Kur tu esi „tīklos”? Eiropā?

Hertija. Piedalos protesta demonstrācijā Francijā... Gribi piebiedroties?

Imelda. Pret ko viņi ir – pret imigrantiem?

Hertija. Nē, šie ir kreisie – viņi ir „par”!

Imelda. Par ko?

Herija. Par vienlīdzību.

Imelda. Nē, man tagad ir rallijs...

Hertija. Klausies, tu gadījumā nezini, kur Pelesmaskova glabā skapja atslēgas?

Imelda. Traka esi? Kā es to varu zināt? Un ko tev tur vajag, no skapja?

Hertija. Ai, es pateiktu... Apsoli, ka klusēsi!

Imelda. Es apzvēru, ja vēlies!

Hertija. Redzi, vienkārši, mūsu Pelesmaskovai tajā skapī ir kāds kompromats pret mani...

Imelda. Viņa tevi tur „uz āķa”?

Hertija. Padomā: kāda velna pēc mani turēt? Es pati gribu nopelnīt! Es netaisos pamest portālu, bet... Bet negribu arī, lai pret mani kaut kas „karājas”! Ja nu kādā brīdī te viss „noklājas”?

Imelda. Kā, „noklājas”?

Hertija. Ai, es nezinu – tieši „kā”!... Nu, policija mūs paņem ciet!

Imelda. Par ko tad? Par to, ka rakstām „komentus tīklā”? Tas kāds noziegums, vai?

Hertija. Nu, kaut vai! Es tikai dzirdēju, ka tagad „*feika ziņam*” visādas uzraugošās iestādes un pētnieciskā žurnālistika seko īpaši ...

Imelda. Es nerakstu „viltus ziņas”. Es rakstu skaidru patiesību. Atklāti! Kā ir! Un man nospļauties, vai šitai te „uzpūstajai” „zagļu demokrātijas” varai kaut kas nepatīk! Lida teica: mēs radām noskaņojumu sabiedrībā!

Hertija. Noskaņojums ir tāds, kāds tas ir... Man gribētos darboties drošāk. Labi... Tas lai paliek starp mums...

Imelda. Nav jau tur nekas, ko teikt! Un tajā skapī vispār nekā nav – vienreiz biju blakus, kad Lida atvēra – tur bija tikai soma pilna ar kaut kādiem datora dzelžu fragmentiem un pāris pudeles bērnu dzēriena...

Hertija. Ha!... Bērnu dzēriena? Limonādes. Ja?

Imelda. Nu, jā... Laikam Lida atnesusi no sava bērnu dārza un aizmirsusi...

Hertija (*pārdomā saņemto informāciju, slēpjot, ko domā*)...Tiešām stulbi!...

Ieskrien Nensija.

Nensija. Sveiki! Vai Lidas vēl nav? Konvertus nedalīja?

Imelda. Nav! Gaidi. Ko tu tā skrien, kā no ķēdes norāvusies, Nensija?

Nensija. Atstāju savu „jaunatni” lejā Piena kafejnīcā, viņi tur ēd saldējumu. Cerams, ka neizskries uz ielas!

Imelda. Cik tad ”jaunatnei” gadu?

Nensija. Vecākajai deviņi būs rudenī, dvīņiem – pa septiņi, bet mazākais vēl tikai pieci gadiņi...

Imelda. Tad jau vecākie ir pieauguši diezgan, uzmanīs mazāko.

Nensija. Nu, jā, bet vienalga nav miera, sīkie vieni paši – svešā vietā...

Kāds kaut ko paprasīs!... Var apmulst!... Es skriešu lejā. Kad atnāk Lida, piezvani! Man atkal jau galīgi nav naudas...

Imelda. Labi, bet tāpēc nav jāsitās nost – ej mierīgi! Nepsiho. Viss būs labi. Deviņi gadi – tas dažās austrumu zemēs jau ir precību vecums!

Nensija. Lai Dievs pasarga! Ko tu?

Hertija. Nesatraucies, tie viņai tādi jok!

Nensija. Nevis jok, bet ārprāts tas ir!... Kad atnāk Lida ar konvertiem, pazvani! (**Prom.**)

Hertija. Lida ir bērnodārza vadītāja, vai ne? Kā tu domā, no kurienes viņai nauda mums katru mēnesi samaksāt?

Imelda. Tevi tas interesē? Mani – nē!

7.

Imelda un Hertija turpat.

Abas turpina darboties ap ierīcēm, runā neskatoties viena otrā.

Imelda. Nensijai, re, naudas nav, bet saldējumus kafejnīcā pasūtījusi, neko jau...

Hertija. Es tik kategoriski nespriestu, kas zinu, ko četru bērnu ģimenē nozīmē „nav naudas”... Varbūt nav par ko īri maksāt? Vai kādus citus rēķinus? Vai ārstiem vajag?... Vajag tik daudz cita, ka desmitnieks par četriem saldējumiem neko neizšķir...

Imelda. O!... Superīgi!... Es tagad esmu formulu ātruma sacensībās!

Hertija. Nemaz neklausījies, ko es saku, ja?

Imelda. Ko es neklausījos?

Hertija. Lida solīja, ka atkal nāksot lielāks pasūtījums „smadzeņu skalošanai”. No kādas partijas, laikam!

Imelda. Lai nāk! Man vienalga, ko „apliet ar sūdiem”, galvenais, lai samaksā! Jo vairāk, jo labāk!

Hertija. To jau es tev visu laiku gribu iestāstīt!...

Imelda (dzīvo līdzī virtuālajiem notikumiem uz ekrāna). Nu! Uzspied! Vēl! Vēl!... Oi, atkal... Nē, nu kas tas ir...

Hertija. Kā tur mūsējam iet?

Imelda. Neteikšu tu noskaudīsi!

Hertija. Es?... Pēdējā vietā, vai?

Imelda. Ai, nē, nav tik traki vēl... Pašlaik ceturtais.

Hertija. Lai izdodas!

Lida ienāk.

Lida. Labdien, meitenes! Kur pārējie?

Hertija. Nav citu. Tikai Nensija bija ieskrējusi. Viņa, kā parasts, kopā ar visu savu sīko bariņu, būšot lejā kafejnīcā. Vai piezvanīt, pasaukt?

Lida. Jā, noteikti.

Imelda. Vispār jau nepareizi, ka mums jānāk šurp tā, it kā vēl joprojām dzīvotu viduslaikos! Vai tad tiešām nevar izdomāt, kā naudu pārskaitīt uzreiz uz „kartēm”?

Lida. Ir dažas lietas, par kurām der parunāt atslēdzoties no tīkla... Tieši tāds vēstījums man ir šodien... Un zvani taču tai Nensijai!

Imelda. Tūlīt.

Lida izņem no somas radio Spīdolu

Lida. Šis aparāts tagad stāvēs šeit! Kā simbols un atgādinājums no tiem laikiem, kad nebija ne interneta tīkla, nebija informācijas pārplūdes, nedz arī „pēc-patiesības” laikmeta. Bija Laiks, kurā Ticēt un augt!

Hertija. Jauka mantiņa. Man patīk retro dizains!

Imelda. Skan arī?

Lida. Man žēl, bet – vairs neskan. Trūkst detaļu, kādas vairs mūsdienās neražo. Uztveriet to, kā relikviju...

Hertija. Svēto, kā tad! Būs vēl jāmetas ceļos tā aparāta priekšā un jālūdzās?

Lida. Hertij! Es palūgšu! Iecietīgāk!

Hertija. Es taču neko. Ja samaksā, varu arī pielūgt vecu mašīnu...

Lida. Paldies, ka atgādināji! Tātad – konverti! Hertij, tavs konverts – šomēnes ir vairāk, tu sapelnīji ar ziņu par „mirstošajiem ieslodzītajiem kanalizācijas pazemes katakombās” – tā turpināt!

Hertija. Cenšos!

Imelda (telefonā). Nensij, nāc ātri, Lida ir klāt ar visu tavu aploksni...

Lida. To nevajag telefona sarunās. Cik neesmu teikusi!

Imelda. Atvaino!... Lai gan... Kas tad mūs noklausās?

Lida. Par šo tēmu vēlāk. Tavs honorārs Imelda!

Imelda (paņem). Paldies, paldies!...

Lida. Tava pēdējā informācija par dzīves dārdzību bija labi, tas varētu izraisīt emocijas, bet pārējais – pārāk neitrāli! Radi spriedzi! Pumpē attieksmi! Dod iemeslu emocijām! Jo vairāk, jo labāk! Un pievērs uzmanību virsrakstiem – cilvēki var tavu ziņu neizlasīt, bet virsrakstam jāievelk! Tam jārada eksploziju uzreiz!

Imelda. Zinu. Tikai ne katru reizi sanāk...

ieskrien Nensija.

Nensija. Lida, piedod, es biju lejā, man visa ģimene ēd saldējumu „Piena kafejnīcā”...

Lida. Man teica. Tev arī tavs konverts. Tu neesi īpaši izcēlusies, tāpēc, atvaino, daudz tur nav!

Nensija. Zinu jau... Cenšos, cik jaudas, tik un tā nesanāk...

Lida. Tomēr. Iemesls, kāpēc esmu jūs aicinājusi, nav vienkārši konvertu izdalīšana... Teiksim tā – es runāšu ar mūsu kopienu nevis caur tīklu, ne arī pa telefonu, bet klātbūtnē nelielās grupās, vai dažos citos gadījumos arī ar katru darbinieku atsevišķi. Tēma šoreiz ir tāda, ka esmu spiesta...

Imelda. Mūs slēdz? Ir atkoduši kopienas tīklu?

Lida. Vēl nē! Bet man jābrīdina, ka drošībnieki jau sākuši aktivizēties... Nesen apcietināts kāds jauns cilvēks, kurš pats uz savu roku bija ierīkojis nelielu tīklu – cik saprotams – vairāk pelnīšanai, nekā politisku motīvu vadīts... Vēl pirms kāda laika, atcerieties, visos informācijas portālos gāja ziņa, ka tvarsta ielu mākslinieku, kurš bija izdomājis līmēt transporta pieturās plakātus ar ziņu, ka pilsētu apdraud indīgi zirnekļi.

Hertija. Kā gan mēs nezinātu – pašas taču komentējām!

Imelda. Tur jau nekas nebija, vēlāk atzina, ka viņam tāds „mākslas projekts”...

Lida. Jā, „projekts”... Tas, protams, bija galēji stulbi! Un uzrāvās viņš aiz vientiesības... Taču padomājiet par sevi: cik droši ir jūsu sociālie profili un blogu vietnes! Tos, kam vajadzēs, tie uzlauzīs piecās minūtēs. Strādājiet rūpīgāk... Un uzmanīgāk! Par drošību katrs no mums atbild par sevi... Vai es izteicos saprotami?

Imelda. Kā nu ne!

Lida. Nupat – pirms pāris dienām – pie manis atnāca jauns cilvēks, lai iesaistītos mūsu pasākumos... Viņu rekomendēja Nikija.

Imelda. Ielene? Tu tai draņķeioticēji? Tādai novemtai prostitūtai taču darba pienākumos ierakstīts pārdot visu, kam atrastos pircējs!... Skaidrs, ka čalis ir iesūtīta „žurka”!...

Lida. Es uz to skatos citādi. Kādreiz manā bērnībā viss bija citādāk. Mana un Nikijas mātes bija draudzenes...

Nensija. Nikija mani arī ieteica, jo dzīvojam kaimiņos, un man vienalga, kā viņa pelna!... Un vispār!... Es tev arī esmu „žurka”?

Imelda. Tu? Piedod, bet tu esi pārāk aizņemta ar cepšanu, vārīšanu un pamperu mainīšanu, lai tevi kāds turētu aizdomās...

Nensija. Tu labāk pieturi savu krāsoto muti!

Lida. Tā! Lūdzu, uzmanību! Un nomierināsimies!... Neviens, nevienu aizdomās netur, kamēr nav tāda iemesla. Jūs tūlīt iepazīsieties ar to puisi, viņš... cik ir pulkstens?

Hertija (*paskatās telefonā*). Divdesmit sešas pāri diviem.

Lida. Viņš būs klāt pēc dažām minūtēm! Varēsiet iepazīties. Pēc pirmā iespaida un nelielas pārbaudes man tomēr šķiet, ka viņš ir parasts ikdienas cilvēks, kas grib piepelnīties. Bet – kā jau teicu – prāta fonā, uzmanības tālplānā, tomēr neaizmirsīsim arī tādu iespēju, ka „dienestī” mūs sākuši lenkt...

Nensija. Neticas kaut kā nemaz...

Lida. Lai tā būtu taisnība tikai par varbūtības pusprocentu!... Modrību! Turiet acis vaļā!... Tas arī viss... Un esiet gudras! Izturieties dabiski! Kad viņš ienāks, neizrādiet, par ko runājām...

Imelda. Jā, skaidrs...

Hertija. Es piekrītu. Nevajag uzreiz klaji demonstrēt savas aizdomas.

Nensija. Kaut nu mūs liktu mierā! Jau tā pelnam tikai to pašu nieku izdzīvošanai... Nē, to nedrīkst un šito nedrīkst... Nav jau nekādi meli, ko mēs darām – tikai nepasakām visu!... Un vispār – ko tad rakstnieki dara, ko visi tie mākslinieki – kaut vai tas pats ar saviem „indīgajiem zirnekļiem”... Tie arī var sacerēt nezin ko, kaut vai par citplanētiešiem, vai tad tā ir patiesība?

Imelda (*paklusu tikai Lidai*). Hertija man prasīja, no kurienes tev nāk tā nauda, ko mums maksāt?

Lida. Un ko tu atbildēji?

Imelda. Ka man vienalga.

Lida. Nākošreiz tu drīksti teikt, ka mums ir sponsori augstos amatos, kuriem nepieciešams sabiedriskās domas atbalsts viņu politikai un biznesam.

10.

Lenāk Dommi.

Dommi. Labdien! Lida, es atnācu, kā bija sarunāts...

Lida. Sveiks, Dommi! Iepazīstieties, mūsu kopienas jaunais biedrs – Domeniks.

Hertija. Sveiks, Dommi, Pazemes Labirinta lapsedu pūznī!

Dommi. Vai tad alu labirintā dzīvo lapsenes?

Hertija. Mēs esam īpaša suga.

Dommi. Pazemē?

Hertija. Jā, tieši pazemē! Digitālais rizomas tīkls, kurā mēs darbojamies, jau arī tas ir tāds kā pazemes labirints. Vara vispār tīklo zem

zemes, neredzama, tumsā, daudz ieeju alās, bet pēc tam nomaldies... Vairs neatrodi, kā tikt ārā...

Imelda. Nepūderē džekam smadzenes, tas ir par daudz gudri! Ņem vienkāršāk! Cilvēkiem ir apnikuši vecie valdnieki, cilvēki grib pārmaiņas – mēs tās gatavojam! Jo vairāk cilvēku pasaulē domā vienā virzienā, jo stiprāka ticība! Un mēs rādām šo ceļu – re – es, Hertija, viss kopienas tīkls – tagad tu arī!

Hertija. Un mūsu simbols ir „Spīdola”!

Dommi. Kas? Vai nopietni?

Imelda. Bet vajag iemācīties smieties! Trenējies paņirt! Tāds ir mūsu darbs: pretinieku ir jāizgērbj un jāpaākstās!

Nensija. Te tas ir ...

Rāda uz veco radio aparātu „Spīdola”

Nensija. Patiesībā jau – vecs radio. Lida saka – simbols jeb relikvija! Līdzīgi, kā mūsu cīņas teksti soctīklos! Tiklīdz tieši savienosies ar mūsdienām, tā debesis atvērsies! Es pareizi tulkoju, Lida?

Lida. Apmēram tā.

Nensija. Mani sauc Nensija, es te gribu tikai nopelnīt, neko vairāk... Mani neinteresē ne ticības, ne tīkli, ne varas... Ģimeni jāpabaro!

Dommi. Es vēl neko nesaprotu... Kas būs jādara?

Lida. Imelda tev paskaidros – viņa ir specs tīklā, iekārtos tev mājas lapas, kurās vākt punktus, komentāru sadaļā palīdzēs variēt dažādus nikus un vēlāk arī sociālos profilus. Savukārt, Hertija varēs palīdzēt ar psiholoģisko sistēmu apguvi un sniegs intrukcijas manipulāciju tehniku jomā. Divos vārdos: mums ir jārada iespaids, ka šīs „valsteles mašīna” ir sabojājusies un – pats galvenais – kļuvusi parastajam cilvēkam bīstama! Jāapvieno spēkus! Jāuzvar! Mēs vēlamies citu pasauli!

Dommi. Kas tā par citu pasauli? Ja es agresīvi izturēšos, tad arī pret mani izturēsies tikpat slikti, un mani lamās... Vai tāda pasaule man vajadzīga?... Es nezinu...

Imelda. Ar to agresiju ir tā – sākumā riebjas un nepatīk, ja tev uzbrauc, bet tu neatkāpies! Un pēc tam jau sāc vinnēt un vienā brīdī tu saproti – nē! Ir tieši otrādi – tev tas patīk! Tu vari reāli iedot purnā!

Lida. Ne tik brutāli, Imelda... **(Iēni, vārdu pa vārdam).** Teiksim tā: pasaule, kuru es gaidu ir kulturāla, dzīves īstenā patiesīguma un vispārēja taisnīguma apdvestas tautas vara. Valstī, kurā noteicēji esam mēs paši – soli pa solim ir jānonāk līdz citai sabiedriskai iekārtai.

Lida. Kāpēc? Tāpēc, ka mums ir nozagta reālā dzīve! Un tās vietā mums apgalvo, ka paši vien esam vainīgi! Paši vainīgi – vai saprotat, kā tiek audzēta, kā tiek mūsu dvēselēs iestādīta vainas apziņa!... Esam vainīgi, ka „demokrātija” un visa tās „brīvība”sēž

mūsu gēnos, kas ražo un ražo nepilnvērtības sajūtu Rietumu varenības paēnā! Jau esam nonākuši līdz fašistiskas varas valstij. Latvijas tauta grimst nabadzībā! Cilvēki ir noguruši mocīties ar to, ko viņiem pasniedz kā „savu valsti”! NATO spēku klātbūtne Latvijā ir drauds visam reģionam! Un tā saucamā Eiropas Savienība taču ir tikai globālas paverdzināšanas mašīnērija! Stāstiet to savos komentāros! Un visi jums piekritīs! (**Dommi**). Vai jūs mani sapratāt? Uzveiciet savu iedzimto vainas sajūtu! Esiet drosmīgi!

Dommi. Es laikam sapratu... Vaina, tā ir tāda kā dabas mašīna manī. Tā dzen mani justies... nelaimīgam. Un manam prātam jātiek ar to galā. Es tikšu galā ar vainas sajūtu... Es to darīšu. Noteikti!

OTRAIS CĒLIENS „SPĪDOLA” MŪSDIENU SAVIENOJUMĀ

**Purva māja pie Kazraga.
Tajā Nikija un Dommi. Ir rīts, viņi tikko piecēlušies.**

1.

Nikija. Tā, tā, pamodies? Kāds rīts! Es nevaru! Tā nekad vēl nav bijis!... Pamostos, paskatos ārā pa logu – bet tur purvs!... Un saule. Ko mēs šorīt ēdīsim brokastīs? Nu, saki!... Lielas izvēles nav – vai nu olas ar speķi vai speķi ar olām! Un kafija!... Kazrags laikam jau izgāja agrāk, es dzirdēju, kā noklaudzēja durvis! Kas ir? Neesi vēl pamodies? Mīļā sirds! Mosties taču ātrāk, iesim staigāt pa purvu! Atceries, Kazrags, vakar stāstīja ka purvā dzīvo īpašs taurenis, kas nekur citur nav sastopams. Un purva bruņurupucis! Tu tam vari noticēt? Bruņurupucis mūsu platuma grādos!

Dommi. Pagaidi... Klausies... Lūdzu, piedod man par pagājušo nakti...

Nikija. Kas tev lēcies? Kas vainas pagājušajai naktij?

Dommi. Sēdēju pie loga un man likās redzu ugunis purvā...

Nikija. Varēji mani pasaukt es arī paskatītos.

Dommi. Tu jau gulēji. Es tieši otrādi – baidījos pamodināt...

Nikija. Dīvaini, man likās, ka tu iemīgi pirmais... Veči tā dara pēc tam!

Dommi. Es neko par to nezinu...

Nikija. Kā nezini?

Dommi. Nu... es... Galīgi neko neprotu gultā... Tu spēlēji to fantastiski, vienkārši brīnumaini... Bet es...

Nikija. Tā! Paklau, izbeidz, labi?

Dommi. Es tikai par to, ka neprotu būt labs mīlētājs... Esmu galīgi nemākulīgs ķēms...

Nikija. Nekas, ķēmojies arī turpmāk!... Un, starp citu, tu pārspīlē!

Dommi. Nu, jā – tu spēj salīdzināt...

Nikija. Nu, tā!... Kas tas atkal?... Sākas pārmetumi?

Dommi. Nē. Es taču tikai pats par sevi... bet tu pati teici „citi veči”...

Nikija. Nejauši pateicu! Ko tu uzreiz „pumpē morāli”? Tad pasaki uzreiz:
„Nikij, viss beidzies! Tin makšķeres!”

Dommi. Nē!

Nikija. Nu, ko... „nē”...

Dommi. Gribu pie tevis... Bet mani tracina tas, ka esmu tāds „zīdains”.

Nikija. Iemācīsies.

Dommi. Kaut ko tādu nevar iemācīties... To, kas ir izcils, nevar iemācīties... Atdarināt it kā negribas – sanāks tizli... Es patiesi tagad saprotu – visādās nozīmēs, piemēram, arī tajā, ka man atsvieda atpakaļ manu projektu: es neesmu radošs cilvēks, esmu tikai pakaļdarinātājs... Un arī tādā nozīmē, neko spožs.

Nikija. Ko tālāk, pēc tāda ievada?

Dommi. Es tikai tāpēc, ka negribu tevi zaudēt... Es patiesi iemīlējos tevī un... Man ir bail, ka tu aiziesi, jo es nederu nekam!... It nekam!... Man nekad nebūs ne varas, ne slavas...

Nikija. Fūūū... „vara”... „slava”... pretīgi un dzīvnieciski...

Dommi. Tu tiešām... Nē, tu smejiies! Tu smejiies par mani!

Nikija. Tu, ko – reāli esi debīls! Kad es smējos? Ja es smejos tad par tiem visiem, kam tāda sūda vara kaut ko nozīmē! ... Nē, *fak!*
Tagad tu mani arī sakaitināji!

Dommi. Bet es esmu „nulle”! Kam es tev?

Nikija. Lai tu būtu man viltus gaisma purvā!

Dommi. Es nezinu... Bet kad runā par „čekas maisiem” un stukačiem, man ir tāda sajūta, ka es arī tas pats vien esmu, tikai mūsdienās...

Nikija. Neko jau ideja! Un Pelesmaskova Lida tad iznāk ir čekas ģenerālis?

Dommi. Nu... Jā... Viņa mani tā pratināja pirmajā reizē. Labi, ka vēl lampu nestūma acīs...

Nikija. Ei, beidz, nu! Ar rakstīšanu tev nepadodas, vai?

Dommi. Nē, par brīnumu padodas... Tāda runāšana čatā, emociju taisīšana no nekā, no zila gaisa, nu kaitināšana, provokācijas... Viena lieta palaiš smaku kaut kur neredzamajā tīklā – visiem un nevienam, kaut kam – pa gaisu! Tad nav grūti melot. Bet sev?... Un arī tev es negribu melot, es gribu, lai tu esi mana mīļotā sieviete un nekas mums nav slēpjams...

Nikija. Pilnīgs „bullšits”! Bulla mēsli – vai tev vēl skaidrāk pateikt? Bullšits ir tava patiesība!... Man tieši vajag melus, man vajag, lai tu melo man katru dienu, lai stāsti, ka esmu skaistākā, gudrākā un vienīgā visā pasaulē, ka esmu kaut kāda nolādēta princese! Man

to vajag! (**Mirkli pauze**) Klausies, bet varbūt tev vajadzētu kļūt par pasaulē slavenu blogeri? Tie esot ellīgi bagāti cilvēki?

Dommi. Nē, tad man jākļūst pazīstamam.

Nikija. Un tad? Tas tevi traucē?

Dommi. O, es tagad labāk par visiem zinu, ka to, kurš ir sabiedrībā pazīstams un turklāt ja vēl kaut ko patiešām dara un mēģina cīnīties... un... jā – to arī pirmo nomētā akmeņiem!

Nikija. Bet tu tikai izliecies! Ko? Esi bloggers, kurš izliekas!

Dommi. Nē, es gribētu patiešām, ko paveikt... Tikai, lai mani neredz... Nu, tā lai es varētu nevienam nekad nemelot!...

Nikija. Bet es tev pilnā nopietnībā pieprasu – melo man!... Tu saproti, ko es saku?... Melo man katru dienu, katru reizi, kad tu manā priekšā atver muti – melo nepārtraukti, vienmēr, visur kur mēs būsim kopā!... Es, protams, tev kritīšu uz nerviem – prasīšu, lai esi atklāts – nu, tu zini – kā filmās! Visu to bulšitu, ko viņi tur grūž par patiesību... Bet tu melo!

Dommi. Tad tu gribi personīgo trolli sev?

Nikija. Jā, spalvainu, zaļu trolli! Saprati! Vienmēr man melo!... Tu dzirdi!

Dommi. Nū!... Jā, es mēģināšu...

Nikija. Nu, tad – aiziet! Pirmais mēģinājums. Sāc!... Re, es apsēžos un gaidu... Dzirdēji?... Es gaidu!

Dommi. Nikij... Tu esi visskaistākā...

Nikija. Slikti! Absolūti nevar noticēt! Ko tu tur dari pie Lidas, nesaprotu, ja pat man nevari ticami samelot! Pēc tā, kā tu tikko pateici, man jāšāk domāt, ka īstenībā es izskatos, kā slima varde!... Nē! Saki tā, lai var noticēt!... Ē-ē!... Klau, ko es iedomājos – varbūt tu šonakt pirmo reizi gultā?... Ko?... Tiešām?

Dommi. Gandrīz uzminēji, taču... Patiesībā – otro... Es biju kādā ballītē, kur visi tā piedzērās, ka... Nu, un tur kaut kā gadījās, ka es nonācu naktī blakus kādai... Jā... Es negribu to stāstīt...

Nikija. Skaidrs. Jautājumu nav... Tātad – sāksim visu no sākuma! Aiziet!... Nu, „spogulīt, spogulīt” vārdā Dommi – kura, *fak*, ir visskaistākā? Un pamēģini tagad man samelot tā, lai es noticu!

Dommi. Labāk nevajag...

Nikija. Un zini, ko – ja mums gadījumā būs bērni – es viņus neaudzināšu tā, kā tavi vecāki ir audzinājuši tevi!

Dommi. Kā tad?

Nikija. Tā, ka iestāstījuši – nē, iedzinuši tev galvā ar buldozeru, ka tu esi nekam nederīgs, visiem pa kājām, nevērtīgs un tev vispār palaimēties nemaz nav iespējams...

Dommi. Nē, kāpēc... Tu man esi!... Un... Tā taču ir laime! Ka tu – man... esi...

Nikija. Nu tad beidzot! Tomēr iemācījies samelot!

2.

Ienāk Kazrags.

Kazrags. Sveiki, purva viesi, te zaudētās teritorijas pasaulē!

Dommi. Sveiks, Kazrag! Tu mani izglābi no melošanas... Piedod, Nikij, citreiz uzspēlēsim „karalienes spoguļa spēli”!

Nikija. Nepiedošu nekad!

Dommi. Kas vēlas karalisku rīta kafiju?

Nikija. Man!

Kazrags. Aha, man arī!

Nikija. Mēs nupat vēl runājām, ka meli – tas nemaz nav sliktākais! Ko teiksi, Kazrag?

Kazrags. Es teikšu, ka meli protams ir labāki par „daļējām” patiesībām, kur fakti parādās nevis pilnībā, bet – pārstrādāti informācijas telpā – apcirsti un līdz ar to – vēl daudz sliktāki par izdomu, jau tāpēc vien ka **izskatās** pēc patiesības, **izliekas** par patiesību un galu galā izskalota pa daudz un dažādiem prātiem arī aizstāj patiesību... Tad jau safantazētie meli ir nevainīga rotaļa...

Dommi. Tu par to, ko es daru Lidas kopienā?

Kazrags. Teiksim vienkāršāk – „troļļu fermā”. Jā, es runāju par to arī, bet ne tikai – tāda ir kļuvusi visa cilvēku pasaule. Zaudētas patiesības teritorija.

Dommi. Man to nedarīt?

Kazrags. Te purvā nav vērts... Tur ārā...Nezinu. Dari. Tu jau nespēj padarīt zaudēto teritoriju ne labāku, ne sliktāku – tu tikai piedalies izdzīvošanā...

Nikija. Jā. Viņš mēģina nopelnīt. Tas ir normāli.

Kazrags. Tiklīdz tu nonāc pilsētā, kurā vairs nav purva, kur viss sen ir ar dažādiem kanāliem nosusināts, tu vairs nevari citādi. Mašīnu pilsēta tevi nožņaudz tīklā.

Dommi. Pie pilsētas kanāla mēs ar Nikiju satikāties... Tonakt, atceries?

Nikija. Aha... Kādreiz, ka man viss apriebsies, es arī te uz kādas purva salas uzsliešu būdu un dzīvošu te... ārpusē...

Dommi. Es būšu pie tevis.

Nikija. Jā, mēs abi!...

Kazrags. Tad gaidiet mani, atnesīšu purva medījumu!

3.

**Biroja telpā – Imelda, Hertija, Nensija, Dommi un Rudis.
Ienāk Lida.**

Lida. Sveiki visi! Nolieciet telefonus. Paklausieties! Man laika ir ārkārtīgi maz, tāpēc sāksu uzreiz no galvenā: ar šodienu sākās priekšvēlēšanu kampaņa...

Hertija. Līdz vēlēšanām krietni vairāk nekā pusgads.

Lida. Nav svarīgi. Mums jāšāk jau tūlīt. Ir dibināta jauna partija...

Imelda. Kāda runa! Saki, ko jāslavē! Es tikai pievienošos.

Lida. Tas attiecas uz visiem! Sāciet domāt, kā piedāvāt mūsu klientu programmas. Lai būtu pārliecinoši savos komentāros, jums ir jāpārveido savu ierasto apziņas plūsmu viņu programmas domāšanas stilā!

Dala brošūras. DOMMI lasīdams brošūru

Dommi. Vai tas vispār ir iespējams?

Lida. Jā. Iespējams! Tajā gadījumā, ja pieiet radoši! Domā, kā aktieris! Domā, kā cits!

Dommi. Kā tieši?

Imelda. Nu, biežāk iezviedz, nerādi tekstā stīvu un kantainu purnu, maini identitātes, esi veikls kā akrobāts! Esi atbrīvotāks, nekas jau nav nopietni, vajag tikai ierēkt! *Paheitot*, paņirgt! Iedod aknās klientam!

Hertija. Nu, kaut arī man tas liekas galīgi garām – bet tomēr business... Kas ir rokā, to pārdodam, ja tikai tādiem sūdiem atrodas pircējs!

Lida. Pircēji stāv rindā. Un publika izkārusi ausis jau ir gatava ticēt. Jo trakāk, jo labāk! Publikai patīk kaut kas pilnīgi vājprātīgs, vai Amerika nav labs piemērs? Vai Anglija ar visu savu „breksitu”? Visi Austrumi pa savam? ... Dodiet ārā kaut ko tādā garā! Uzdevums skaidrs? Atbildiet atkal pa vienam. Sākot no Imeldas!

Imelda. Es vienmēr... Nav problēmu.

Hertija. Jā, skaidrs. Piedalos.

Dommi. Arī es.

Lida. Brīnišķīgi. Pie datoriem! Pie darba.

4.

Dommi un Rudis.

Rudis. Kur ir Nikija?

Dommi. Liec viņu mierā!

Rudis. Tu tur kaut ko teici? Eu!... Un tu domā es tā mierīgi to noklausīšos un – čau?

Dommi. Es negribu to apsriest!

Rudis. Bet es gribu... Jo tā ir nauda! Manā biznesā reāli parādās robi! Tu domā, ka kurš katrs var tā mierīgi iestāties „biznesā” un tad atkal izstāties, kad ienāk prātā?

Dommi. Jā. Es tā domāju. Es gribu, lai tā būtu.

Rudis. Sāksim ar to, ka tev es pārlauzīšu roku. Kreiso roku pārlauzīšu, lai ar labo tu vari klabināt savus „komentus” Lidas biznesam... Bet Nikijai sākumā uzdauzīšu acis... „lelene ar fonāriem zem acīm” – tas ir standarts!... Visu saprati?...

Dommi. Jā.

Rudis. Un nesadomā rakstīt iesniegumus! Man ir reāla aizmugure. Es pats esmu no iekšlietu „vecajiem kadriem”. Policijā esmu bijis kaujas instruktors, visi tagadējie priekšnieki pie manis trenējās, tātad ir man personīgi pazīstami, ja gribi zināt.

Dommi. Tonakt pie kanāla tu runāji ko citu!

Rudis. Tu esi stulbs, neko nesajēdz. „Bļiskas, uguņi, aplenkumi”!... Visiem ir jātaisa teātris, jāreda parastajiem lumpenjiem, vēlētājiem un citiem lohiem, ka vara darbojas!

Dommi. Patiesībā tā nedarbojas?

Rudis. Nē, tā darbojas, tā darbojas gan. Pavisam reāli darbojas!... Bet citādāk, nekā domā lohi... Citādāk!... Tu uztver?

Dommi. Jā....

Rudis. Tad pasaki Nikijai, lai šovakar ir „uz vietas”. Uztver to kā pēdējo brīdinājumu! Nu? Tu saprati?

Dommi. Jā.

Rudis. Aha!... Es tā ceru...

5.

Dommi un Imelda.

Imelda. Dommi? Es noiešu lejā kafejnīcā. Kafiju atnest?

Dommi. Jā, varētu... Cik man...

Imelda. Necik. Es uzlieku, nākošreiz tu uzliksi man!

Dommi. Ā, labi!

Imelda. Ko? Tu jau iegāji komentāros? Steidzies?

Dommi. Nav ko vilkt garumā. Ja mani sadusmo, es rīkojos!...

Imelda. Tevi sadusmo? Cerams, ka ne es!

Dommi. Nē. Tu nē. Bet neapspriedīsim...

Imelda. Rudis aizgāja nikns, kā čūska – tu nestrīdies labāk ar viņu. Viņš ir pilnīgi psihs, nojūdzies tur karā...

Dommi. Es zinu... Runāsim labāk par darbu.

Imelda. Jā, par to reāli var runāt!... Vakar lasīju, kā tu nogrāvi „geju un lesbiešu tiesības”. Cepuri nost! Ja tevi nepazītu, nodomātu – tiešām – tu esi „galējais konservs”!

Dommi. Varbūt arī esmu konservatīvais. Reizēm man tā liekas... it sevišķi, kad ielaižos komentāru cīņās...

Imelda. Tā taču ir tikai „uguņošana”! Kā ir īstenībā?

Dommi. Nu, apmēram tāpat jau ir...

Imelda. Ē, nē... neticu! Nē! Es tev tagad neticu.

Dommi. Nu, bet – kāpēc?...

Imelda. Klausies!... Es esmu meitene ar emancipētiem uzskatiem, bet – vienalga!... Tu pasaki... Kā tas ir: dzīvot kopā ar ieleni?

Dommi. Normāli. To vispār nav jāapspiež.

Imelda. Nē... Saprotu, ka nav jāapspiež! Bet tas ir... vismaz – dīvaini! Vai tad tu esi viņā emocionāli investējies? Tas no „konservu” publikas viedokļa vispār būtu murgi un zilās elles ugunis!...

Dommi. Ko nozīmē „emocionāli investējies”?

Imelda. Realitātes valodā to pašu, ko franči sauc par „l-amūr”, angļi „lav”, krievi „lubovj”, vācieši „lībe” – tādu aizmiglotas apziņas stāvokli, kad gēnu programa, kas atbild par vairošanos, uzgrūž vajadzību pēc seksa partnera, bet smadzenes to visu komentē kā kaut kādu „romatiski dvēselisko” un vēl „mūža laimi”... Nu?... Vai tad sev melot nav ārprāts? Nav dīvaini?

Dommi. Nav dīvaini. Un nav ārprāts. Mēs gribam un tiekamies...

Imelda. Un tas nekas, ka viņai tāda „oriģināla” nodarbošanās?

Dommi. Nekas. Es dzīvoju savu dzīvi! Tikai savējo. Kādam citam ir viņa dzīve! Ko tu gribi?

Imelda. Neko! Es tikai uzturot sarunu... Man dažubrīd liekas, tu esi čalis ar novirzēm, vismaz ar tādu sadalītu personību – vienā brīdī „konservs” ar uzvalku, šlipsi-tauriņu un pirmsrainā laiku laķenēm, citā – kaut kāds alternatīvais – dīvainis, kas izlīdis no purva ... Neesi kādreiz aprunājies ar psihologu?

Dommi. Teicu jau! Dzīvo labāk pati pie sevis. Es esmu citur! Vienmēr citur. Imelda, tu man traucē – lūdzu! Ej...

Imelda. Nē, neko, neko... Interesanti, vienkārši... Katrs vis uz kaut ko tādu neparakstītos!

Dommi. Es arī neesmu „katrs”.

Imelda. Tāpēc es saku – ar novirzēm. Drusku tomēr pašam arī ir jūtama nobīde no „vidējā”, va’ ne?...

6.

Birojā. Lida un Rudis.

Lida. Rudi! Ir problēmas.

Rudis. Kas noticis?

Lida. Mani jaunie partneri ir uzoduši, ka drošības policija mūs „izošņā”... lenākušas ziņas, ka pie mums ir „žurka”.

Rudis. Ha! Es pat zinu, kurš tas ir.

Lida. Nu?

Rudis. Tas puņķainis āksts, ko tu pieņēmi pēc Nikijas ieteikuma!

Lida. Dommi? It kā raksta pieklājīgi... viņam ir ķēriens uz tekstiem. Sanāk emocionāli. Un viņš izliekas tāds... mīksta.

Rudis. Par tekstiem nezinu, bet es tavā vietā viņu tā nepiesegtu!

Lida. Labi. Tad pārbaudi. Tu esi atbildīgs par drošību.

Rudis. Viņš izstāstīs visu. Garantēju.

7.

Purva māja. Dommi un Kazrags.

Dommi. Kazrag, man kaut kur jāpazūd... Es gribu noslēpties.

Kazrags. Tu vari dzīvot pie manis, cik ilgi gribi... Ne par to ir runa. Kas noticis? Ar Nikiju sastrīdējies?

Dommi. Nē... Tieši otrādi... Es pats visu salaidu dēlī. Un mani taisās nosist... To pat nav iespējams izstāstīt... Es nezinu, ko darīt...

Kazrags. Esmu Dūņu Rūķis, mani ne ar ko pārsteigt nevar.

Dommi. Ja man būtu tik daudz spēka, lai aizstāvētos... Es jūtu, ka neesmu spējīgs pretoties. Esmu ellīgi iepinies...

Kazrags. Spēka nav?

Dommi. Man to ir jāatzīst. Nevienam citam neatzīšos, tikai tev – es netieku galā... Man prasa, lai Nikija turpina „iet uz ielas”. Citādi mani sakropļos. Viņš draudēja... Kā es to varu viņai pateikt! Tas taču ir kaut kas neaptverams!... Man jāsjūk prātā!

Kazrags. Kas tev draudēja?

Dommi. Manas tagadējās darba devējas apsargs. Bijušais kaujinieks... Viņš esot kaut kur karojis...

Kazrags. Varu iedomāties... Tādas pasugas tipus es esmu saticis... Es taču arī kādreiz dzīvoju pilsētā. Un man kaimiņienes pensionāres dēls, bija kāds kriminālpolicijas eksperts, jauns idiots, kurš reizēm iekūlās pārļaut nakti pie savas mātes. Sevišķi reizēs, kad bija piedzēries līdz trakuma lēkmei... Kādā no šīm delīrija reizēm, viņš nolēma nodemonstrēt savu varu pret mani. Viņš piezvanīja pie mana dzīvokļa durvīm, sieva atvēra. Viņš sāka viņai uzbāzties ar pilnīgi absurdiem apvainojumiem – it kā mēs dzīvoklī trokšņotu, rīkotu nekārtības, pieprasīja, lai ielaiž, jo viņam „jāpārbauda, kas šajā dzīvoklī notiek”, pat uzrādīja kaut kādu darba apliecību. Viņš klagāja, ka „ievedīs kārtību”, ka viņš mūs visus „nostādīs pie sienas”. Ka viņam ir „aizmugure”, un nemaz nešķita smieklīgi šī dzērušā lopiņa apgalvojumi, ka viņš esot „Semīra kolēģis”, kāds no detektīvseriāla „Kobra”, ka viņš priekšniecībai ir labākais darbinieks... Es toreiz viņu izsviedu no dzīvokļa. Viņš sāka spārdīt durvis, kļiedza, ka esmu pārsitis viņam degunu un mani ietupinās... Beigās šis jukušais tiešām no savas mātes telefona izsauca policiju. Viņš apgalvoja, ka es esmu nozadzis viņa mobilo ... Patiesībā tas bija izkritis no viņa kabatas, kad es grūdu viņu arā pa durvīm. Un tas bija palicis uz grīdas priekšnamā... Vārdu sakot, man toreiz inkriminēja „uzbrukumu policijas darbiniekam” un pat

„viņam piederošā īpašuma piesavināšanos”...Tad sākās nebeidzamas pratināšanas, uz policiju izsauca gan mani, gan sievu, mums draudēja, mūs centās iebiedēt ar tiesāšanos! Viss tik tiešām risinājās tā, kā bija draudējis dzērušais „priekšniecības mīlulis”... Un tad es sapratu, ka „vara” nekad nav tas pats, kas „taisnīgums”... Murgs nebeidzās ilgi. Tiesa mums neko nevarēja pierādīt, jo es neatkāpos no liecībām. Un tās daļēji apstiprināja arī citi kaimiņi... Vai var teikt, ka viss beidzās taisnīgi? Šaubos... Mēs izšķīrāmies ar sievu – ne jau tieši tā atgadījuma dēļ, tas patiesībā būtu cits stāsts... Bet es sapratu, ka ar „varas taisnīgumu” labāk neielasties un pārvācos dzīvot purvā. Es izdarīju to pašu, ko tagad gribi darīt tu – aizbēgt. Noslēpties.

Dommi. Kāpēc tu to stāsti?

Kazrags. Es zinu, ka tur, kur ir spēks, tur taisnīguma nav nekad!... Bet noslēpties...Tikai krietni vēlāk, es sapratu, ka tas arī nav risinājums. Es līdz šai dienai neesmu aizmirsis neko. Viss turpinās! Piedzērušais krimināleksperts, droši vien, turpina „cīnīties ar noziedzību”... Ja vien nav galīgi nodzēries... Jo arī viņš taču nesajuka vienā dienā...

8.

Uz ielas. Nikija un Rudis.

Rudis. Kas ir, Nikij? Nepazīsti?

Nikija. Tevi? Ta' tevi katra *atfakotā* „bliška” pazīst visos Austrumos un Rietumos!

Rudis. Aha... Lai kāds vēl atrod mani!... Tagad klausies šurp! Pazīst mani tāpēc, ka es veltīgi žaunas nevirinu! Un vēl – man nepatīk, ja čakarē manu biznesu!

Nikija. Ja tu par mani, tad es izstājos. Tagad būšu komandā pie Lidas!

Rudis. Tu? Dzīt to smirdīgo „bazāru”?... Nesmīdini! Tu burtus vispār māki atšķirt?

Nikija. Tas, ka tu nemāki, nav rādītājs!

Rudis. Es divreiz neteikšu. Šovakar esi uz „līnijas”. Man vajag manus procentus, pati tu vari drāzties, kaut par velti! Bet man nes un daudz, saprati? Nebūs procenta, sērskābi es atradīšu!

Nikija. Tu mani gribi piespiest vergot?

Rudis. Par ko nē!

Nikija. „Par to nē”, ka es arī varu iegāzt sērskābi acīs! Jautājums, kurš kuram pēc kārtas, kādā secībā...

Rudis. Netēlo tagad te „kruto”.

Nikija. Tu esi tas, kas tēlo.

Rudis. Es?... Es esmu karojis reāli, ar ieroci rokās. Aiz manis jau ir kaudze liķu, ja gribi zināt! Īstu asinīs noslikušu maitu, bez galvām!

Nikija. Nelej! Tajā pasaules malā kariņš vēl nav beidzies. Patiesībā tu aizlaidies no turienes. Tātad „nodreifēji”!

Rudis. Es „nodreifēju”?

Nikija. Jā. Tu. Nodreifēji, *fak!*

Rudis. Par tādiem vārdiem vien es pārplēšu rīkli!

Demonstrējot uzvelk rokā sitamo riņķi

Nikija. Sūdu tu kaut ko pārplēsīsi! Kad „bļiskām” bija reids, tu pirmais nolīdi kanāla krastā. Tas, kas tur krastā spīdēja kā tāda pudeļu lauska, kā kaut kādas tur... uguns purvā – tas bija tavš debilais sitamais riņķis...

Rudis. Jā „španneris” man bija kanāla krastā. Es to tur noliku sānis, lai neatrod, ja mani gadījumā savāktu un pārmeklētu! Un kas?

Nikija. Nekas. Bikses bija pilnas, ko?

Rudis. Es savu pateicu. Tu domā. Arī par biksēm un par pārējo.

Nikija. Kurš te runā par domāšanu? Tu? Tu maz zini, ko tas nozīmē?

Rudis. Tev ir laika izlemt līdz vakaram. Ja nebūsi „Gājēju pārejā”, viss!

Nikija. Redzēsim. Un nezīmējies ar to savu „španneri” – uguns purvā, nekas cits tas nav...

Rudis. Es tikai parādu, kas nāks tev pār tavu ģīmi!

Nikija. Pārāk ilgi „bazarēji”, tagad vairs neticu.

Rudis. Es vēl ļauju tev spirināties! Līdz vakaram. Atceries!

Nikija. Ko, „atceries”?... Viss, ko tu ļerini ir tikai metāna gāze, un neko tas nenozīmē! Tas pats, kas Lidai – spīdīgas lauskas viņas portālos!

Rudis. Šonakt kādam citam kaut kas uzzīmēsies. Tev. Tāpēc domā. Pārmaiņus pēc ar smadzenēm. Jo būs par vēlu!...

9.

Birojs virs Piena Kafejnīcas. Dommi un Hertija.

Hertija. Vēl troļļo? Neiesi mājās?

Dommi. Ko?... Atvaino ... Aizdomājos...

Hertija. Tu paliec?

Dommi. Jā. Man... nekas. Nav svarīgi...

Hertija. Es redzu: kaut kas ir noticis. Sastrīdējies ar Nikiju?

Dommi. Nē. Tu ej... Ar labvakaru, Hertij!

Hertija. Pagaidi! Tu neatbildēji. Vai tev viss kārtībā?

Dommi. Jā, viss ir labi...

Hertija. Paklau! Es gribu palīdzēt. Varbūt tomēr pastāstīsi, kas noticis! Visiem ir problēmas, bet... Sliktāk tam, kurš neko nedara!

Dommi. Ko es varu darīt, ja man piesola salauzt rokas, ieliet sērskābi sejā? Un tā nav tikai tukša muldēšana dzērumā...

Hertija. Kas tev draudēja? Kāpēc?... Klausies, stāsti! Tas izklausās nopietni.

Dommi. Jā, nopietni... Rudis grib lai Nikija atgriežas uz ielas. Viņam tā ir naudas lieta... Bet es to nedrīkstu pieļaut!... Es gribu Nikiju aizsargāt!... Citādi... Nē, tad labāk, lai viņš mani saplēš gabalos!

Hertija. Varbūt vērsties policijā?

Dommi. Es nevaru pierādīt, ka tas ir nopietni... Viņi tikai izņirgs mani!

Hertija. Varbūt, ka nemaz tā neizņirgs! Vajag mēģināt!

Dommi. Ta, nē, „bļiskas” neko neuzsāks teiks: viņiem darba pietiek, mazums, ko viens vai otrs dūsmās piesola izdarīt... Kā viņi var zināt, ka Rudis varētu būt bīstams?... Prasīs pierādījumus, bet man nav nekādu pierādījumu! Turklāt, es pats personīgi esmu piedalījies tīklā uzbrukumos portālu rīkotajās linča tiesās... kāda vella pēc tagad citiem mani aizsargāt...

Hertija. Pagaidi! Varbūt var domāt mierīgāk, neplosot sevi!...

Dommi. Es jau neplosos... Es tikai pavisam nesen sapratu: ja kādu cilvēku sociālajā tīklā barā nogāž ar dubļiem, tad visdrīzāk – tas, kuru dauza, īstenībā ir spējīgs kaut ko jēdzīgu izdarīt! Un varbūt arī dara pasaulē...

Hertija. Tagad jau nu tu pārspīlē! Tik traki troļļu nozombēta sabiedrība vēl nav!

Dommi. Tu to saki? Vai tad tu arī „netroļlo” te pie Lidas?

Hertija. Kas zina... Brīžiem domāju: derētu to visu uzspridzināt no iekšpuses...

Dommi. Redzi, tu arī domā agresīvi! Uzspridzināt!... Bet es sapratu, ka negribu uzbrukt, nevēlos vairs nevienu apvainot un... Un vispār jau pēdējā laikā... Man kļūst pretīgi troļlot...

Hertija. Tomēr, aizej pats uz policiju. Pastāsti. Ja ne citādi, lai viņi vienkārši zina! Tu vari domāt, ko gribi par policiju, bet visi menti arī nav tikai... (*parāda ar zīmi: „stulbi”*)

Dommi. Nezinu... Vajadzētu kaut kur sameklēt ieroci. Vismaz nazi.

Hertija. Domi, tagad klausies ļoti uzmanīgi!... Zvani man, ja esi briesmās! ... Es izdomāšu, kā palīdzēt! Dzirdi! Tas ir nopietni.

Dommi. Paldies, Hertij... Es esmu nolēmis: man pašam jātiek galā! Jo citādi – kam es tāds Nikijai būtu vajadzīgs...

10.

Kanālmala kā pirmajā ainā. Nāk Nikija. Viņai pretim Dommi.

Dommi. Nikij!

Nikija. Tā... Es jau domāju, ka tu mani izsekosi.

Dommi. Tu atkal ej uz kanāla malu? Tu atkal tēlosi „uguni purvā”?

Nikija. Es netēlošu. Es tāda esmu.

Dommi. Tu zini, ka nē! Man tu neesi tāda!

Nikija. Labi, Dommi. Pietiks šo sentimentālo puņķošanas! Neesmu jau no meksikāņu seriāla. Es esmu no purva.

Dommi. Kazrags tev nepiekristu... Ka esi no „purva”. Purvs ir patiesībā.

Nikija. Tā ir. Es arī vienu mirkli nodomāju – varbūt patiesībā es varu no tā visa tikt ārā. Un man nebija bail no Ruda. Bet... Ko tālāk?

Dommi, ko mēs darītu tālāk? Tiešām nodibinātu jaunu, skaistu vidusšķiras ģimenīti un izliktos, ka viss ir „baigi zaftē”? Viņš man teica: „Neiedomājies, ka pagātni var novilkt kā pieplūstas bikses! Viss bijušais vienmēr ir tepat un tagad. Tāpēc – laid mani!

Dommi. Nē! Nikij!

Parādās Rudis.

Rudis. Breksīt! Tu paej sānis. Vai arī maksā. Tas ir mans kadrs.

Dommi. Nekas nav tavs!

Rudis. Iedomājies pārpirkt? Nebūs lēti.

Dommi. Es nedomāju pārpirkt. Es...

Rudis. Ko tu?.. Ē?

Dommi. Nikij, nu saki taču, ka neiesi atpakaļ „Gājēju pārejā”!... Iesim... iesim mājās... Nu, lūdzu!

Rudis uzmanīgi atskatās, vai tuvumā nav garāmgājēju. Sitiens un Dommi krīt. Viņš uz brīdi ir zaudējis samaņu. Atgūstas tikai pie zemes.

Lūpās asinis.

Rudis atgrūž Nikiju, viņa sabrūk parka zālājā. Dommi saķer Rudi aiz rokas. Rudis sit.

Dommi jau vairākas sekundes tumsā. Atjēdzas, lēni sakustas, galvā vibrē sāpes. Ielas asfalts acu priekšā. Aizstāvēt. Nikiju. Tikai Nikija.

Doma par Nikiju. Dommi uzslienas kājās, atkal iet pret Rudi. Kā cilvēks, kura domas sastingušas, iet kā mašīna. Dzīvība malduguns te īsta, te neīsta. Neīsta, neienīst... neienīst... Tikai aizstāvēt.

Garām pabrauc autobuss. Tad kāda vieglā mašīna. Neviens nepievērš uzmanību – Rudis sit atkal.

Rudis. Tinies! Skaitu līdz trīs. Un šitas jau bija „Viens”!

Dommi. Nikij! Nāc... Iesim... Iesim lūdzu!

Rudis skaļi iesmejas. Viņš izjūt savu varu, sava spēku apliecinājumu, viņa instinkti nodreb baudā, plaiksnās doma: nogalināt tā ir saldkaisle, par to sapņo ikviens, tas spilgti ierakstīts kura katra cīnītāja gēnos. Esī stiprākais dzīvnieks, tāda ir dabas prasība. Uzbrukumu ievēro kāds cilvēks tumši

brūnā mētelī. Viņš izliekas, ka neko nav redzējis. Tā nav viņa darīšana. Trieciens!

Dommi neatceras brīdi, kā ir kritis. No dzīves pazaudēts posms. Samaņa zudusi. Asfalts, netīrs, acu priekšā asfalts. Asiņu garša, sejā sabiezējums sitiena vietā, pulsē, deg. Tur dzīslas slāpēti pulsē. Dommi atkal uzslejas kājās. Viņš stāv, ķermenis ar grūtībām notur līdzsvaru... Sitiens.

Rudis. Divi! Kā ir: vai tu gribētu būt manā vietā?... Jo tagad būs „trīs”!
Domi. Nē! Nikij, mēs esam kopā!... Nolādētā Gājēju Pāreja!...

Dommi dzird kaut kā neīsti, kā balsis citu caur citu. Viņš izspļauj asinis.

Trieciens atkārtojas, atkārtojas. Tas ir svešādi, smags aplikums uz sejas sejas, miesa kā notirpusi, visi nervi savilkti. Āda saspīlēta, kā liekais, kā neīstais, jēls... Elpa smaga, piltuve, kas ievelk. Viltus liesmas. Un pulss dun ausīs. Seja sabiezējusi.

Dommi atceras: mamma mirstot čukstēja: „Man ir pavisam slikti, pavisam slikti...” Dommi domā deg zīme: „pavisam”. Rudis sīta Nikijai... Dommi aizstāv, bet viņš viņam nav cīņas prasmes... Rudis sit.

Jūtas miglojas. Krampji sejā. Asinis līp. Netīrumi. Reibums. Nespēks. Ausīs šalc un san, kā birstošas smiltis. Zūd domas, sarec. Trieciens.

TEICĒJS: *Apdegusi dzelzs siena, nokvēpusi. Sarec debesis. Pasaule grimst... Ugunis purvā lēni dzied... Lēni dzied, sarecējumi, kreveles, nevienu neienīst... Lēni dzied...*

Dommi zaudējis samaņu vairs nekustās.

Rudis. Trīs! Nomierinājies?...

Nikija. Dommi!... (***Pie Dommi***).

Rudis. Laikam, atslēdzās... (***Nikijai***). Tu ej mājās! Rīt es ar tevi sazināšos. Un turi žaunas!

Nikija. Viņš neelpo!... Ātros! Vajag ātros! Kāds ir numurs?

Rudis. Tu domā es esmu galīgi jau norauts no prāta? Kādus ātros! Mentus izsaukt tev nevajag, ko? Tinamies! Pats pamodīsies! Nāc!

Nikija. Nē!

Rudis. Ko tu teici?

Nikija. Tad nosit arī mani! (***Izmisīgi***) Nu! Nu, sāc! Sit!

Rudis. Stulbā, tu!... Tikai nedomā mani „pārdot bļiskām”! Redzi, ar ko tas beidzas! Vai saprati? Pēdējo reizi saku: nāc!

Nikija. Es palikšu.

Rudis. Naudu kas pelnīs, a? Gribi slimnīcā? Reāli, savas asinis rīt?

Nikija (*pauze, abi skatās viens otrā*)... Man nav vairs nekā reāla...

Rudis. Kas nav?... Okei, psihā!... Tad velns ar tevi!

11.

Lidas birojs. Tajā Lida, un Rudis.

Lida. Rudi, tu es jūcis? Es tev neliku viņu nosist! Es teicu „pārbaudīt”! Tu nejūti starpību?

Rudis. Es taču nedomāju, ka viņš atstiepsies no pirmā pieskāriena!

Lida. Ko tad tu domāji? Viņš bija parasts pilsētas ērms, tu esi kaujinieks, kas pieradis nogalināt...

Rudis. Tieši tā! Pareizi saki – esmu pieradis!

Lida. Bet tagad mums jādomā, kur nolīst, kamēr tas viss beidzas... Varu derēt, ka tevi jau ir izskaitļojuši...

Rudis. Sen būtu mani jau paņēmuši, ja gribētu! Bet viņiem viss ir „pofig”!

Lida. Pēc vakardienas – neceri!

Ienāk Imelda un Nensija.

Lida. Labi, ka esat klāt!... Klausieties, uzmanīgi! Draugi! Uzņēmums ir briesmās. Mums ir uz laiku jāapstādina tā darbību! Un jāizklīst.

12.

Hertija ienāk.

Imelda. Kas tad nu? Policija!?

Hertija paceļ dienesta apliecību

Hertija. Leitnante Roja, Valsts Drošības dienests! Visiem palikt vietās!

Lida (*lēmām, jau visu sapratusi*). Hertij, leitnante? Tu ko... spēlē spēli?

Hertija. Nē. Es nejokoju. Klausies uzmanīgi!... Jūs abi tiekat aizturēti, Lida un Rudi!

Lida. Tu neko nejauc? Paskaties apkārt! Noziedzniekus te nav jameklē! Es par to atbildu. Esmu Lidija Pelesmazkova.

Hertija. Tas taču ir tikai segvārds „Pelesmazkova”, vai ne?

Lida. Manu vecāku uzvārds bija labi pazīstams Latvijas Padomju Sociālistiskās Republikas un komunistiskās partijas rindās! Es jautāju: ko man inkriminē?

Hertija. Pagaidām tikai aiztur uz aizdomu pamata. Tev paskaidros.

Lida. Es nebaidos no tavas dienesta apliecības!

Hertija. Es ienācu viena, lai nebūtu jālieto spēku nevietā... Bet pretoties nav vērts, paskaties pa logu! Tur tu redzēsi specvienības mašīnu. Nams ir ielenkts...

Lida dodas pie loga, paver aizkarus. Brīdi klusums.

Hertija. Jūs tiek atzurtēti, ieročus noliksīm.

Lida. Un visa šī „armija” tikai manu portālu dēļ?

Hertija. Rudim ir pistole PM tipa, es zinu. Ir aizdomas, ka tavā skapī ir vēl citi ieroči... (***Īsa pauze***) Dzirdi, Rudi? Tā, kā tu tiec turēts aizdomās par slepkavību, iesaku padoties!

Rudis. Es slepkava? Kā to saprast?

Hertija. Domeniks ir miris. Nosists.

Lida. Ja tā, man ir tiesības piezvanīt advokātam...

Hertija. Zvani, protams.

Rudis. Lida, es runāšu... Es viņu sapratu, man patīk, ka sākam atklātu valodu... (***Hertijai***) Tev taisnība, lellīt... Šaujamaiss man ir. Tad arī nebūs par vēlu kādam izcaurumot viņas tukšās smadzenes!

Pagriez šaujamo pret Hertiju.

Hertija. Mieru!... Šīs kustības tagad vairs nelīdzēs.

Pavēš pretī arī savu ieroci. Imelda un Nensija atkāpjas līdz sienai. Lida neuzkrītoši soli pa solim tuvojas skapim telpas dziļumā. Tajā ir viņas ierocis – sprāgstvielas un taimera ierīce eksplozijas izraisīšanai. Šīs „bumbas” konstrukcija ir jāsaliek kārtībā – jāsavieno detaļas un to varēs palaist ar telefona signālu.

Hertija. Es tev neiesaku pretoties, Rudi, ne šoreiz!

Lida sameklē atslēgu kabatā.

Hertija. Tu nogalināji Dommi. Es zinu, ka esi viņam draudējis. Ir arī kriminālo ekspertu pierādījumi, pēdas... Liecinieki.

Strauji ienāk Nikija.

Hertija. Nikij, stāt! Mēs vienojāties! Ej atpakaļ!

Nikija. Es nekur neiešu! (***Pret Rudi***) Viņš to izdarīja. Viņš! Kroplis! Es biju tur blakus! Redzēju. Viņš smējās! Saproti – viņš smējās!

Lida runā vilcinot laiku, lai pagūtu atvērt skapi.

Lida. Nikij, izbeigsim histēriju! Mēs visi zinām, ka cilvēki mirst katru dienu. Un daži iespējams idejas vārdā! Atceries, ko stāstīja mūsu vecāki? Ja esi aizmirsusi, atgādināšu: mūsu mātes bija vienas

partijas biedres, mūsu tēvi kara biedri, vēl pirms trīsdesmit gadiem, mēs ar tevi braucām svinēt Lielo Oktobri – visi ar ģimenēm. Tu biji pavisam mazs bērns, bet es tevi atceros... Es tevi pieskatīju, kamēr pieaugušie svinēja svētkus, vēl pagājušā gadsimta beigās!

Nikija. Es esmu tikai ielene. No „Gājēju pārejas”...

Lida paņem no skapja kādu somu.

Lida. Būs tev vēl viena „Gājēju Pāreja”!... Hertij, tavus ekspertus un specvienības gaida pārsteigums... Rudi, neļauj viņai tuvoties!... Skaties! Somā man te ir vēl kāda ierīce, varētu domāt: galīgi nekam nederīgi lūžņi... Taču, ja savieno kopā visas šīs „nederīgas” detaļas...

Savieno vadus.

Lida. Pievienosim vēl šo nelielo šķīdumu... Izskatās, kā limonādīte... Vai ne?

levieto ierīcē sprāgstvielu pudeli

Lida. Es to iedarbinu! Dzirdiet, kā tikšķ?

13.

Visi koncentrējušies uz izārdīto radioaparātu.

Hertija runā telefonā.

Hertija. Uzmanību kaujas vienībai, otrais stāvs, te ir aktivizēts spridzeklis!

Lida paņēmusi savu telefonu ievada tajā kodu. Tagad spridzeklis ir aktivizēts. Lida tagad bailēs šķiet sākusi nervozēt. Rudis uztraukti vēro viņu, viņam rodas aizdomas, ka Lida varētu palaist spridzekli nelaikā...

Rudis. Mierīgāk, Lida, nestreso, labi?... Mēs tiksim ārā. Lai viņi tagad uztraucas...

Lida. Es priecājos! Tagad manai dzīvei rodas piepildījums, Rudi!... Karš ir sācies! Mums ir sācies karš! Saproti, mans karš!

Imelda. Tas nav reāli! Pasaulē tā nenotiek! Nevajag! Es negribu mirt!

Rudis. Lida, to bumbu labāk pataupi... atceries, kam tas draņķis bija domāts! Es to taisīju, lai pie vajadzības uzlaistu gaisā kādu stratēģisku objektu tad, kad sāksies demonstrācijas, kad asinis šķīdīs, kā pienākas karā!

Lida. Te ir tava demonstrācija!

Hertija. Mierīgi! Jūs esat ielenkti, jūs neizlaidīs... Kāpēc šie pārspīlējumi? Lida... Tu mani dzirdi...

Hertija sper soli uz priekšu. Lida ar žestu viņu aptur un izstiepj priekšā telefonu, gatavībā nospiegt spridzekļa palaišanas signālu. Hertija apstājas.

Lida. Es tevi dzirdēju! Tagad paklausies tu, nodevēja! Te man rokā ir telefons, signāla palaišana aktivizēs „bumbu”. Tiklīdz kāds vēl pakustēsies, nemaz nerunāju – ja šeit mēģinās ielauzties policija, es nospiedīšu šo pogu un grīda iebruks mums zem kājām. Lejā Piena kafejnīcā šķīdīs pirmās asinis...

Nensija. Nē! Lūdzu! Bērni taču nav vainīgi! Es lūdzu!

Lida. Klusu, Nensij! Es teicu bez kustībām. Nenervozē mani! Neliec man padot signālu nelaikā!... Rudi, ej lejā pie durvīm!... Novēro mašīnas! ... Tiklīdz tur sāksies kaut sīkākā kustība, dod man ziņu.

Rudis. Mums izdosies... Hertij, ej nost no ceļa. Es eju ārā.

Lida paceļ telefonu. Rudis iet uz durvīm.

Nensija. Lida, tiešām, nevajag tā! Tur lejā ir mani bērni! Es nokrītu ceļos! Es tevi lūdzu!... Bērni...

Lida. Nensij, klausies, un veltīgi neklaigā! Arī tu lēnām ej lejā un savāc savus sīkos. Un nevienu vārdu tur lejā! Necel paniku. Tikai paņem pie rokas savējos un klusu ej ārā.

Nensija. Bet citi? Lida, kā es spēšu dzīvot, ja savējos būšu izvedusi, bet citi bērni tur paliks...

Lida. Nensij, viņi ir ķīlnieki! Es policiju nesaucu! Tā būs šīs valsts varas atbildība, kas ar viņiem un ar mums tagad notiks. Ne jau manas vainas dēļ!

Nensija. Jā, es... iešu...

Imelda. Bet es? Lida! Kā ar mani?

Lida. Pārējie! Nekustēties! Es tūlīt sniegšu instrukcijas, kā rīkoties pārējiem. Bet tu ej, Nensij!

Nensija iet ārā. Viņa visu laiku atskatās.

Lida. Hertij, jeb kā tevi tur tagad – leitnante Roja... Klausies, kā notiks!... Vispirms no nama izies Rudis. Viņu palaidīs. Un viņam neviens nesekos. Viņš savā mašīnā izbrauks no pilsētas un arī mašīnai ...neviens... nesekos... Tad Rudis piezvanīs man. Ja saskaņā ar norunu, viss būs kārtībā, tad viņš uz ceļa paņems ķīlnieku! Un tad prom došos es. Un turēšu pirkstu uz šīs pogas. Tiklīdz manīšu straujāku kustību, es varu uzspridzināt visu māju, ne jau nu augšējie stāvi būs evakuēti... Tāpēc!... Arī mani palaidīs, es ņemšu somu un iešu uz mašīnu, neviens nekustēsies, man ļaus

iekāpt mašīnā un neviens nesekos... Tad neviens necietīs... Hertij, sazvanes ar saviem priekšniekiem! Trīs minūtes!

Hertija. Jā. Esmu ar mieru... Tev zvana Rudis!

Lida. Man, Rudis?...

Hertija. Viņš nevar piezvanīt, kamēr tu nepārslēdz telefonu.

Lida. Meli! Tu feiko!

Hertija. Atbildi Rudim uz zvanu. Es nolieku ieroci, redzi! Ņem manu telefonu... Imelda, aiznes priekšniecei šo aparātu...

Hertija noliek savu ieroci zemē. Imelda pienāk, paņem telefonu, aiznes to Lidai. Imelda atkāpjas līdz skapim.

Lida atbild uz zvanu.

Lida. Ko tev vajag, Rudi, kas noticis?... Ko? Nesaprotu... Kas runā?... Kāpēc spridzeklis nedarbosies?... Dodiet Rudi!... Es spiežu pogu!... Kāpēc nedarbojas... Rudi! Tu esi traks, kāpēc tu ļāvi sevi sašņorēt, Rudi? Kāpēc?...

Hertija metas uz priekšu un satver spridzekli.

Lida. Poga nenotrādāja... Drošībnieki ielauzušies, skaidrs!... Hakeri, nolādētie, riebekļi!... Es ienīstu jūs!

Hertija. Tagad jau viss beidzies... Atslābsti Lida. Tu šeit neesi interneta tīklā. Padodies.

Lida. Jūs visi esat mēsli, morālie kropļi un deģenerāti! Ienīstu!

Hertija. Parastā troļļu retorika, esam pieraduši...

12.

Purva māja. Tajā Nikija un Kazrags.

Kazrags. Ieēd kaut ko.

Nikija. Labi.

Kazrags. Eh... Dommi, Dommi... Viņš nebija piemērots šodienas dzīvei.

Nikija. Es zinu.

Kazrags. Bet tu atgūsies... Ar tevi būs labi.

Nikija. Kur? Kad? Es biju tur, kur no manis varēja palikt pāri tikai skrandas... Un viņa vēl ņirdza! Viņa turēja pirkstu uz spridzekļa pogas un rēja smieklos, rēja atplestām ņirdzošām žaunām uz mums visiem... To es vairs neaizmirsīšu nekad...

Kazrags. Tādi viņi ir – tie, kas jūtas barā spēcīgi... Ārdās interneta komentos, ņirdz acīs... Tu esi citāda, tev... Tev jāatgriežas pilsētā un – paies laiks... Un jā – pēc laika ļaunuma smieklī pāries... Un tev arī... būs labi...

- Nikija.** Es negribu nekur atgriezties... Kas ar mani runās, kas ņems darbā – esmu bijusī ielene, saistīta vēl ar noziedzniekiem Lidu un Rudi. Nē... tagad neesmu vispār nekas, nekur nederīga...
- Kazrags.** Kā tur viss beidzās? Neesi neko stāstījusi. Televīzijas ziņās kaut kā nesaprotami skaidroja... Policijas specvienības operācijas gaitā... Intervēja tur dažus virsniekus. Beigās nepalika skaidrs, kas īsti noticis... Lida un Rudis esot saņemti ciet ...
- Nikija.** Tā arī viss drīz beidzās... Ienāca sapieri, neitralizēja spridzekļus – bija jau arī tāda nemākulīga ierīce, paštaisīta. Lindai roku dzelžus uzlika Hertija, bet Rudi paņēma ciet turpat kafejnīcā lejas stāvā... Dzirdēju, ka specdienesti gatavojas viņus apmainīt... Vairāk neko citu arī es nezinu...
- Kazrags.** Ja apmainīs uz Krieviju, tad no turienes viņus atpakaļ nedabūs.
- Nikija.** Es zinu, ka nedabūs. Bet es arī zinu, ka viņi bija slepkavas.
- Kazrags.** Es arī pieminu Domeniku... Bet...
- Nikija (pārtrauc).** Klusu! Tikai neko nerunā par taisnīgumu, ka daži cilvēki būs morāli atbildīgi, ka sods uzveiks ļaunumu... Es negribu klausīties visus tos romantiskos mēslus... ka godīgā sabiedrība modīsies... ne no šā, ne no tā – visu sakārtos un atjaunos līdzsvaru, atzīs patiesību un dzīvosim brīvībā, cerībās, laimīgi, skaisti, taisnīgi... Vai vēl kādu – fanātiķu „bullšitu”!...
- Kazrags.** Zini... Te ir purvs, manas Mājas, bet šī vieta rada Viltus Gaismas, tās te naktīs spokojās... Bet... lai taču... es nesatraucos... Vai tad tu atsakies ticēt?
- Nikija.** Es atsakos no ilūzijām... Tas ir kas cits.
- Kazrags.** Tam es piekrītu... Tad varbūt ir kā senās dienās jāļaujas rituālam: „Mana vaina, mana lielākā vaina”?
- Nikija.** Kanāla malā arī spīdēja spoku ugunis. Dommi to redzēja, es redzēju... Un es viņu aizvedu pie Lidas, pie citādām viltus gaismām. Mana vaina. Jā, taisnība: mana vaina... Kā noveiksies...
- Kazrags.** Nezinu, vai tas tev būs mierinājums, bet... Mana pieredze rāda – tur, kur ir spēks, kur ir vara, tur ir arī ļaunums. Līdzsvars dabā aptuveni tiek panākts tikai uz tā rēķina, ka spēki un varas savu ļaunumu apkaro cits citā. Esmu iemācījies, ka labais un taisnīgais šajās cīņās vienmēr zaudē, tomēr var pastāvēt nošķīroties singularitātē – arī savā ziņā: „mana vaina, mana lielākā vaina” – kā senajos laikos nožēlniekam aizejot klosterī...
- Nikija.** Jā, „Gājēju pārejā” runā – kā noveiksies, tā dzīvosies... Tev taisnība, es vairs negribu atgriezties „pārejā”, negribu pie „troļļiem” telefonos un tīklos... Tur visur mani vajās viltus gaismas... Es dzirdēju Dommi, labi zinot, ka tā nav viņa balss – tikai rēģi!... Bet man nolādētās dabas bailes aizliedz mirt! Es sevi ienīstu!...

Kazrags. Paklau! Paliec te purvā, cik ilgi gribi... Nav jau te nez kāds baigais divdesmitpirmais gadsimts, nav mākslīgo intelektu... Dzīvošana kā naturālajā saimniecībā: tikai kādu nieku pārku tuvējā ciemata veikalā, pārējo izaudzēju uz purva salas siltumnīcā... Ja domājam par zudušo vai drīzāk – neiespējamo – taisnīgumu pasaulē, tad nav nemaz tik slikti te purvā, salīdzinot ar to pašu troļļu naida piesārņoto, bezcerības lāstos un seriālu smieklos aizrijušos pilsētu... Vai ne?

Nikija (pēc garākas pauzes). Jā. Palikšu purva dūņās... *(Tāla purvu skaņa, pauze)* ... Man jāslēpjas, kā tīklā... *(Skaņa, pauze)*... Gribu pārvērsties par slīkšņas cilvēku, tad es runāšu ar Dommi... Un es šajā grimstošajā tīklā rakstīšu tikai to, ko man teiks viņš. Jo pati nespēju... Viņš ir runājošais. Dommi saka manus vārdus... *(Skaņa, pauze)*... Tāpēc, laikam, arī autors var teikt: „Es neprotu rakstīt tekstus, tā ir mana Vaina”...

priekšskats

eksemplārs 2019.gada 4.martā